

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

SAYI 6 / 1 MART / 1976 / 250 KURUS

DEVİRİMCİ GENÇLİK

BİZİ BİR PARÇA HAZİN VE DİMDİK BIRAKIP
GÖZYAŞLARIMIZ, GİTTİLER,
VE BUNDAN DOLAYI
BİZ UNUTTUK BAĞIŞLAMAYI...

VE ZAFER
ARTIK HİCBİRŞEYİ AFFETMEYECEK KADAR
TIRNAKLA SÖKÜLÜP
KOPARILACAKTIR...

**DEVİRİMCİ GENÇLİĞE
MEKTUP**

Dost Okurlar,

Ülkemizde faşizmin, yoğun baskısının tüm yurtseverler üzerindeki baskısından elbette "Devrimci Gençlik" te uzak kalamazdı. Geçtiğimiz günlerde, dergimiz üzerinde baskılar, satışını engelleme, kanunsuz olarak toplama ve dergimizi satan, dağıtan hatta satın alan tüm devrimci ve yurtseverler üzerine yönelmeye başladı. Örneğin Uşak'ta dergimizin dağıtımını yapan arkadaşlar, karakollara çekiliyor ve gözdağı veriliyor. Uşak'ta açıktan dergi satımını "suç" saymaya kadar götürmektedir "İşgüzar" uşak polisi. Tüm bu baskılar elbetteki bizi yıldırmayacaktır.

Dergimizin 5. sayısının 8. sayfasında, İlerici Yapılış ve DİSK haberinde, 2. sütun 2. paragrafta bir cümle atılması söz konusudur: "Faşistler grev çadırını kurşunlarken, DİSK yöneticileri İlerici Yapılış Sendikasının aynı gün burjuva basınına bildiriyorlardı." cümlesi "Faşistler grev çadırını kurşunlarken DİSK yöneticileri İlerici Yapılış Sendikasının DİSK'ten çıkarıldığını aynı gün burjuva basınına bildiriyorlardı." şeklinde olacaktır, düzeltir özür dileriz.

Devrimci selamlar,

Not: Broşürlerimizin yayınlanma sırasında, gençlik örgütlerinin genel kurulları nedeniyle, bir değişiklik yapmış ve 4. broşür yerine 5. yi önce yayınlamıştık. 4. broşür bu nedenle yeni baskıya verildi, en kısa zamanda sizlere ulaştıracağız.

**EMPERYALİZM ve
YENİ SÖMÜRGEÇİLİK**

çıkıyor.....

DEVİRİMCİ GENÇLİK YAYINLARI

ERKEK TEKNİK YÜKSEK ÖĞRETİM
OKULU MEZUNLARI VE ÖĞRENCİLERİ
KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ
YAYIN ORGANI.

TEK-DER Bülteni

1. ve 2. sayıları çıktı.
Adres: Raşit SOLAK, P.K. 681 Kızılay
ANKARA

ORTA ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN DEVİRİMCİ
EYLEMİNİN BİRLİĞİ İÇİN

LİSE-DER Bülteni

1., 2., 3. sayıları çıktı.
Adres: İsmail YOLDAŞ P. K. 681 Kızılay
ANKARA

**BİZE GELEN
MEKTUPLAR**

BASIN BİLDİRİSİ

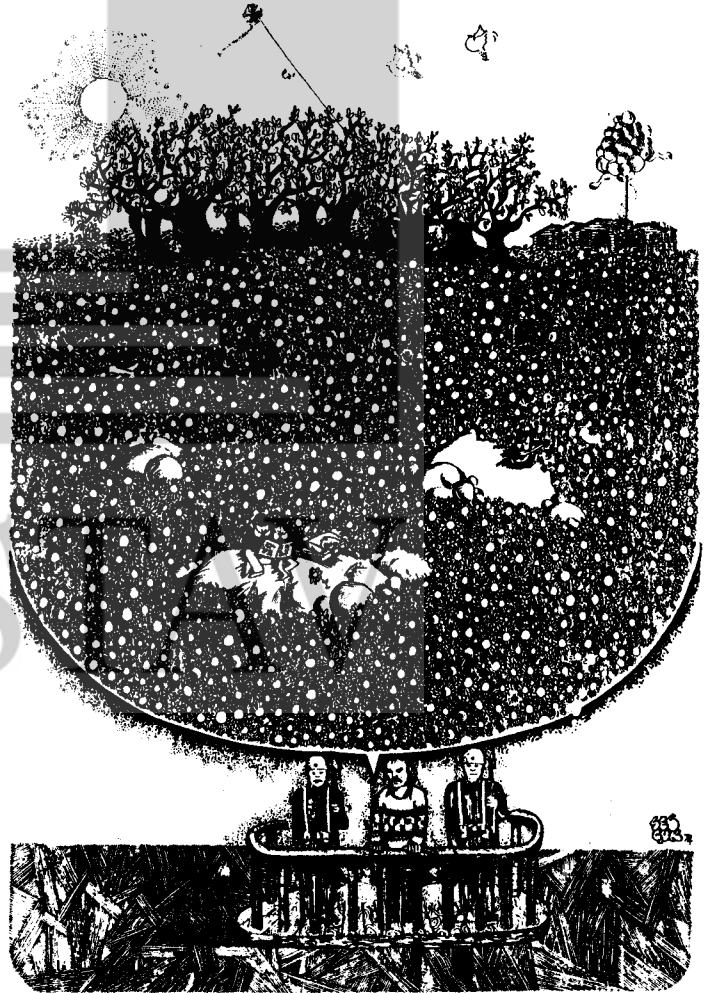
Elazığ Valiliği 19.1.1976 tarihinde, Elazığ Devrimci Kültür Derneğini (EDKD) ve Elazığ Yüksek Öğrenim Derneği'ni kapattı. Yöneticileri hakkında soruşturma açıldı. Olay üzerine EDKD Yönetim Kurulu kapatmayı kınayarak, Basına şu açıklamayı yaptı ;

"Kitlelerin, soyguncuların düzenine karşı yürüttükleri devrimci mücadelenin günden güne yükselmesinden korkan OLIGARŞİ ve onun yardımcıları, EMEKÇİ SINIFIN çıkarları doğrultusunda mücadele veren demokratik kuruluşlara baskısını günden güne arttırmakta, kapatmakta ve böylece örgütlü mücadeleyi bozacaklarını sanmaktadırlar. İşçi sınıfının ve ezilen halkın kanları üzerine kurdukları düzenlerini yine kanla, terörle sürdürmeye çalışmaktadırlar.

Derneğimizin kapatılması da bu saldırının bir parçasıdır.

Fakat bütün bu baskı, zulüm ve terörler hakımızın KURTULUŞA KADAR vereceği mücadeleyi engellemeyecektir.

Yönetim Kurulu Adına
Serafettin Uzman

EMPERYALİZME
VE
OLIGARŞİYE
KARŞI

**DEVİRİMCİ
GENÇLİK**

15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI:
YURT İÇİ : Yıllık 50.-TL / 6 aylık 30.-TL
YURT DIŞI : Yıllık 75.-TL / 6 aylık 45.-TL
ABONE OLMAK İÇİN FARUK YOKSEL adına PTİye başvurarak POSTA ÇEKİ NO : 10096601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

DERGİNİN HAZIRLANMASI :

ARP YAYINEVİ 173878

SAHİBİ: Melih PEKDEMİR
SORUMLU MÜDÜRÜ: Taner AKÇAM
ADRES: KUMRULAR SORAK 4/10
YENİŞEHİR / ANKARA
Basıldığı Yer : Turkish Daily News
Web Ofset Tesisleri
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI:
Hasan ÜRESİN-Kestelli Cad.
Bağdurak İşhanı no. 508-12M1

“EMPERYALİZME VE OLGARŞİYE KARŞI DEVİRİMCİ GENÇLİK” E YÖNELTİLEN BAZI ELEŞTİRİLER HAKKINDA...

Devrimci Gençlik dergisini işçi sınıfının devrimci bir partisinden olmadığı, sol hareketin örgütsüz ve darma-dağınık olduğu bir dönemde çıkarmaya başladık. Devrimci hareketin doğruluğu en geniş bir şekilde gençlik hareketi içine de yansımada idi ve genel planda ki bir toparlanma ve devrimci bir birlik oluşturulmasından gençlik hareketinin birliğinin sağlanmasında esas olarak mümkün görülüyordu. Ne varki gençlik hareketi en azgın faşist saldırıların eşliğinde ve tam da dışıplını bir örgütlenmeye çok ihtiyaç olduğu bir noktada idi.

Böyle bir ortamda devrimci gençlik eyleminin birliğini savunarak yayınlanmaya başlayan Devrimci Gençlik dergisi yürürlüğe kavrayabilmiş midir? Üzerimize düşen görevleri yerine getirebilmekteyiz?

Bugüne kadar Devrimci Gençlik Dergisi'ne yöneltilen eleştirilerin ışığındaki bir değerlendirmeyle bu soruların karşılığını aramak bugün faydadan uzak bir çaba olmayacaktır.

Bugüne kadar bize çok çeşitli mihraklardan epey "eleştiri" yöneltilmiştir. Devrimci Gençlik Dergisi'nin yayınlarındaki eksikliğe ve hatalara değinen, yürürlüğe devrimci uğraşı da daha başarılı olması için yapılan dost eleştiriler şüphesiz ki bizler için yapılan övgüler kadar ve belki onlardan da fazla bir değer taşımıştır.

Buna karşılık eleştirilerin içinde öyle bazıları da var ki bunları ideolojik mücadele ya da eleştiri kavramlarından herhangi birisi içinde değerlendirmek mümkün değil. Örneğin gençliğin demokratik mücadele platformu için önerdiğimiz gençliğin tek merkezi örgütü ve federasyon önerilerinden kalkınarak parti olarak gençlik federasyonunu önerdiğimiz (!) ekonomik-demokratik mücadeleyi stratejik temel mücadele biçimi olarak kabul ettiğimizi ileri süreren oldu. Şüphesiz bu tür "eleştirileri" ileri süreren içinde iyi niyetli olanlarda bulunabilir, ama buna rağmen bu tür "eleştirileri" ciddiye almaya imkan yoktur. Yine aynı kategoriden olarak "gençliğin temel aldığı" iddiaları da gösterilebilir. Ancak bu son konuya bağlantılı olarak çok sayıda arkadaş tarafından *niçin derginin adının Devrimci Gençlik dergisi olduğu, neden sadece bir gençlik dergisi çıkarıldı ya da neden önce gençlik için bir dergi çıkartılmasına ihtiyaç duyulduğu, soruları yöneltilmektedir. Bu nedenle sınırsız ki konuya bu aşından biraz daha açıklık kazandırmak gerekiyor.*

TEMEL SİYASİ GÖREV VE DEVİRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ.

Hangi şartlarda mücadele veriyorsunuz? Herşeyden önce bu sorunun karşılığını doğru bir şekilde tesbit etmeliyiz. Zira bu sorunun karşılığıdır bizim siyasi görevlerimizi doğru kavrayabilmemizi sağlayacak olan şey.

Başta kısaca belirtmeye çalıştığımız gibi hakim sınıfların içine düştükleri iktisadi ve siyasi kriz nedeniyle başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halk ve emekçi halktan yana tüm yurtsövelere karşı baskı ve terörün yoğunlaştırıldığı, her türlü faşist saldırı ve zorbalığın arttığı, faşizmin koyulaştığı buna karşılık emekçi halkın kurtuluşu uğrunda mücadele eden alabildiğine örgütsüz ve darmaadağınık olduğu, hakim sınıflar karşısında tüm emekçi halkın kurtuluşu mücadelesine öncülük edecek devrimci bir partinin olmadığı koşullarda yaşamaktayız. İçinde bulunduğumuz koşulların en özeti ifadesi budur.

Uzun söze gerek olmadan açıkta ki bu koşullarda temel siyasi görev devrimci hareketin doğruluğunun gösterilmesi, devrimci birliğin oluşturulması; işçi sınıfının iktidar mücadelesinin aracı olarak devrimci partinin yaratılmasıdır. Bu görev içinde bulunduğumuz somut tarihi koşullarda bütün diğer sorunların çözümü için çözülmesi zorunlu olan halkadır, diğer tüm sorunların esas çözümlerinin zorunlu ön koşulu, "olmazsa olmaz" şartıdır. Gençliğin mücadelesinin de, işçi si-

nifinin ekonomik demokratik mücadelesinde, ülke çapındaki emekçi halkın anti-faşist mücadelesinin de doğru bir temele oturabilmesi bu siyasi görevin yerine getirilmesine bağlıdır, ve bu anlamda da bu görev bugün diğer tüm devrimci faaliyetlerin kendisine tabi olmak zorunda olduğu acil-temel siyasi görev halkadır.

Evet bugün "Birlik gerçekten büyük bir dava ve büyük bir şiar"dır. Ama bu görev nasıl yerine getirilecektir? Doğruluk nasıl giderilecek, devrimci bir birlik nasıl oluşturulacak, siyasi birlik nasıl sağlanacaktır?

Hemen söylemeliyiz ki devrimcilerin birliğini sağlamak olan şey herşeyden önce marksist-leninist bir teorik temel olabilir.

Bugün ülkemiz solu burjuva ideolojisinin etki ve kalmıtlarından temizlenmiş değildir, aksine en geniş şekilde burjuva ideolojisinin etkisi altındadır. Bu etki ve kalmıtları temizlemekten, elli yıllık sağ-revizyonist eğilimler devrimci hareket saflarından atılmadan, marksist-leninizmin evrensel tezlerinin ülkemizin somut şartlarına uygulanması ile oluşturulacak teorik bir temel üzerinde yükselerek olan devrimci bir birliğe ulaşmak imkansızdır. Emekçi halkın kurtuluşu yolundaki birlik hemen sağlanacak bir iş değil, bu gün gibi ortada. Bu yüzden devrimciler bugün ikili bir görevle karşı karşıyadırlar. "Devrimciler temel siyasi görev doğrultusunda; devrimci hareketin doğruluğunu göstermek ve siyasi birliği sağlamak için ideolojik temelinde sistemli ve örgütlü bir mücadele sürdürülürken diğer yanda yükselen kitle eylemleri içinde işçilerin-köylülerin ve konumuz olan gençliğin demokratik mücadelesindeki birliği sağlamak için mücadele etmelidirler. Bu ikili görev diyalektik bir bütün olarak ele alınmalıdır ve her tür mücadele içerisinde (her alanındaki mücadelede) temel görev olan ideolojik ve siyasi birliğin subjektif şartlarını oluşturmak esas amaç olmalıdır." (Devrimci Gençlik Dergisi, sayı 1.)

Başta söylediğimiz gibi devrimci hareketin doğruluğu gençlik hareketine yansıyor ve devrimci gençlik hareketinin birliğinin esas olarak sağlanması birincinin çözümü ile mümkündür, yani genel planda bir birlik oluşturulmadan devrimci gençlik hareketinin birliğini sağlamak esas olarak mümkün değildir. Ama devrimci hareketin birliğinin sağlanması devrimci hareketin gösterdiği yapsal özellik nedeniyle bir bakıma gençlik hareketi içindeki birliğin nisbi anlamda sağlanmasından da bağımsız bir şey değildir. Bu ikili, diyalektik bir ilişki içindedirler. Üstelik faşist saldırıların azgınlaşacağı bir döneme girmekteydik ve devrimci gençlik hareketinin nisbi anlamda da olsa belirli ölçüler içinde de olsa doğruluğunu göstermek oldukça büyük bir önem taşıyordu.

Devrimci Gençlik Dergisi'ni bu ikili görev bütünlüğüne göz önünde bulundurarak çıkarmaya başladık.

Devrimci Gençlik Eyleminin birliği şiarını ileri sürerken, bunun temel siyasi görev doğrultusunda bir gelişmeyi ve o yolda atılmış bir adımı ifade ettiği düşünce içindeydik. Bu nedenlerle bir yönüyle şüphesiz ki bir gençlik dergisi olma özelliğini taşıyan bu dergide ele aldığımız konular sadece gençlik meseleleri olmakla yeten çok öteye devrimci hareketin genel sorunlarına ilişkin konular oldu. Kabul edileceği gibi böyle de olmak zorunda idi ve hemen belirtmeliyiz ki bundan sonra mücadelelerimiz de bu doğrultuda olacaktır. Bu gençlik içindeki görevlerimizin temel siyasi görevi tabi olmasının zorunlu bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu temel düşünceler doğrultusunda verilen mücadele başarılı olmuştur. Gençlik hareketi içindeki yanlış ve oportünist düşünceler etkisiz hale getirilmiştir. Ankara, İstanbul gibi devrimci gençlik hareketi'nin bugün olduğu yerlerde her türden oportünist akim ideolojik ve örgütsel alanlarda yenilgiye uğratılmıştır. Gençlik hareketinin birliği yolunda önemli mesafeler katılmıştır.

Sonuç olarak bu açıdan (Gençlik Dergisi olmak v.s.) bize yöneltilen eleştirilerin haklı olmadığı inancındayız.

Ancak DEVİRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ mücadelesinin bütünlüğü içinde tarihi bir noktayı teşkil etmektedir. DEVİRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ de nihayet dar kapsamlı bir faaliyeti ifade etmektedir ve bir anlamda sınırlı bir alana inhisar etmektedir. Şüphesiz ki bu durumun yarattığı boşluk DEVİRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ dışında ki mücadelenin en geniş alanlarını kapsayacak olan bir çalıma ile doldurulmak ihtiyacı bu gün ortadadır.

MADDİ BİR ŞEYİ "NEFES" KUVVETİYLE ORTADAN KALDIRMAYA ÇALIŞANLAR...

DEVİRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ ve onun siyasi çizgisi hakkında bunlar dışında yöneltilen "eleştiriler arasında Ülkemizin kaşarlanmış revizyonist akımları tarafından ileri sürülenler ise daha ziyade eğlenceli konulardır.

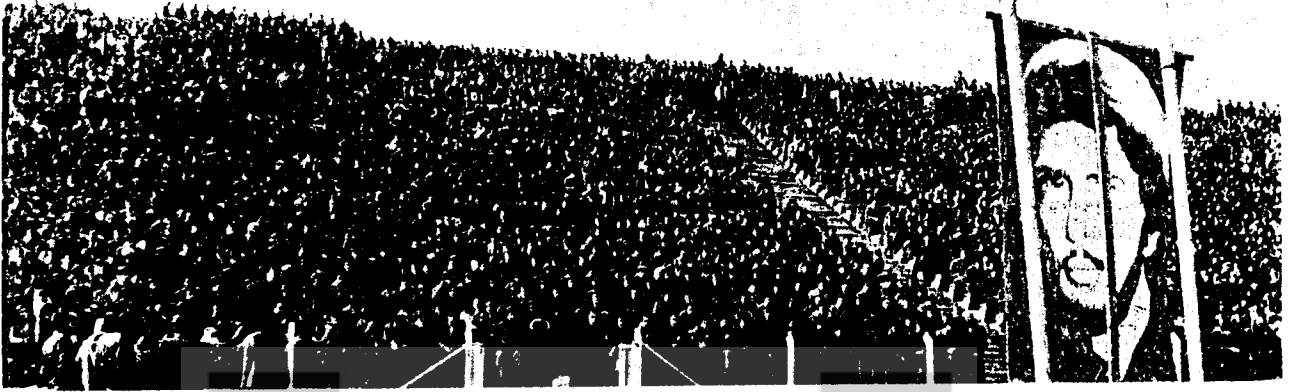
Bu kendilerini işçi sınıfı partisi olarak kabul etmeyen herkesi partiyeye katılmak (!) la suçlayan sözde sol partilerin suçlamalarını sadece bir anlamla yetinelim: TİP'in sözcüsü Yürüylü dergisi faşizme karşı mücadele konusundaki görüşlerimizi sırasındaki söylediğimiz "Maddi bir şey ancak bir başka maddi şeyle ortadan kaldırılabılır" sözleri üzerine inciler ösktürmüş. Bu sözlerin "siyasetin önemini küçültmek için" söylendiğini ileri sürüyor, siyaseti laftan ibaret bir şey sanan bu kaşarlanmış oportünistler. Pratikte de zaten "laf la peynir gemisi yürtmeye uğraşıyorlar." Ama bakarsınız Bay Y. KÜÇÜK burjuvaziyi faşist olmayanlar için iknâ eder "maddi bir şeyi maddi olmayan bir şeyle" ortadan kaldırmının bir örneğini verir, "nefes kuvvetlerinin" kerametine bizi de inan dırır (!)

PDA OPÖRTÜNİZMİNİ BUKADAR UMUTLANDIRAN ŞEY NE !

Bir diğer laf şampiyonu da şu sıra tüm kuvvetlerini Sovyet sınırına yığılmakla uğraşan Halkın Sesi. Onca işin arasında (!) DEVİRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ'ne saldırılmaktan geri durmuyorlar. Bu gruptan bir dergi son yıllarından birinde dergimizden alıntılar yaparak DEVİRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ'ne çanur atmaya devam ediyor. İddiaları da şu:Bizim yazdıklarımızla yaptıklarımız birbirini tutmuyormuş. Faşizme karşı aktif mücadeleyi önerir, provokasyon manına karşı çıkar-ken pratikte başka türlü davranmışmış. Galiba bu küçük burjuva oportünistleri dergilerinde yazıp durdukları hayali suçlama ve yalanlara kendilerini inanabilirlermiş (!)

Ama bir şeyi doğru söylüyorlar. Gerçekten lafa değil işe bakmak lazım ve bu doğru ilkeyi devrimci gençlik kavramıştır. Zaten bu yüzden; PDA cı laf ebelerinin şarlatanlıklarına değil yaptıklarına baktığı, yakın geçmişimizin deneyimi doğru olarak gözle-yebildiği içindir ki Devrimci Gençlik Hareketi içinde tasfiye olmuşlardır. Yoksa 12 Mart faşizminin güç mücadelesinde teslim olan laf ebelerinin halk savaş çısı, savaşçı canlarını veren devrimcilerin ise "uçun cü dünya savaşçı çıkmasını diye halk savaşına karşı çıkan revizyonistler" olduğu mavalına inancak devrimci bulabilirlerdi belki.

Bir nokta daha var. Devrimci Gençlik Hareketi içinde tamamen tasfiye olan PDA cılar AYÖD, İYÖD ve diğer Y.Ö. derneği seçimlerinde ezici bir çoğunluk kazanmasına rağmen DEVİRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN doğruluğu - çöktüğü çöklüklerini atıp duruyorlar. Eğer bu sevinç çöklüklerinin sebebi 1971 yenilgisinin yarattığı ortamın revizyonizmin gelişmesine müsait bir zemini olması nedeniyle devrimci hareketin saflarında meydana gelen sağa kaymalar ve bu cümleden olarak bazıları'nın PDA'ın kuyruğuna takılması ise söyleyelim ki bu sevinç çöklükleri boşundur. Yok eğer bu sevinç çöklüklerini attıran şey devrimci hareketin önderlerinin 12 mart faşizminin kurbanlarıyla yok olmasıysa yine aynı. Çünkü Devrimciler faşizmin saldırılarına ve devrimci hareket saflarındaki öneklilere ve oportünistliklere rağmen emekçi halkın kurtuluşu mücadelesini sürdürüyorlar ve bir devrimci hareket ancak bütün bunlara rağmen başarıya ulaşabilir.

faşizm kan dökmeye devam ediyor.

AYÖD BAŞKANI MELİH PEKDEMİR POLİSLER TARAFINDAN LİNÇ EDİLMEK İSTENDİ.

3 Ocak 1976 günü ODTÜ otobüslerine faşistlerin düzenledikleri kanlı saldırı sonucu yaralanan Semih Erbek kardeşimiz 11 Şubat 1976 günü aramızdan ayrıldı. Bu oligarşinin katlettiği ne ilk devrimciydi ne de sonuncusu olacaktır.

Ertesi gün ölen arkadaşlarımızın cenazesini almak üzere 1000 e yakın devrimci Ankara Tıp Fakültesinde toplandı. Daha sonra Semih Erbek'in babası kısa bir konuşma yapmış ve faşizmi lanetlemiştir. Bu sırada polislin cenaze arabasını kaçırmaya çalıştığı görülmüştür. Bunun üzerine Semih'in ailesi ve orada bulunanlar cenaze arabasının peşinden gitmeye çalışmışlardır. İşte bu anda polis cenaze arabasının peşinden gidenlere yayılım ateşi açmıştır. Kaçışınların üzerine panzer süren ve öldürmek kastıyla ateş eden polislin hangi "görev" anlayışıyla bunu yaptığını anlamak zor değildir. Onlar tipki

Ankara Maltepe'de, Malatya'da olduğu gibi efendilerinden mükafat almak istiyorlar. Cenaze töreninin yapılmaması için Semih Erbek'in babasına baskı yapan polislin "tören olursa olay çıkar, birkaç kişi daha ölür, eğer tören olmazsa biz olay çıkartmayız ve saldırmayız" diyerek, tören yapılmazsa saldırmayacağına dair söz vermesi, fakat daha sonra verdiği söze rağmen saldırması üzerine Semih Erbek'in babasının "hani söz vermişsiniz, saldırmayacaktınız" diye bağırması, polislin cenaze törenlerinde ne tür bir pazarlığa girdiğini gösteren bir olaydır. Ama Semih'in babasının bağırması, polis kurşunları ve panzer sesleri arasında kaybolup gitmiştir. Açılan ateş sonucu ODTÜ öğrencileri Gülay Özdemir ve Cumhur Özdemir ağır yaralanmışlardır. (Bu arkadaşlarımızın sağlık durumları şu anda iyidir) Polislin iğrenç ve vahşice saldırısı bu

POLİS SEMİH ERBEK ARKADAŞIMIZIN CENAZE TÖRENİNE KATILANLARA YAYILIM ATEŞİ AÇTI ...

kadarla da bitmemiştir. Öğrenciler üzerine öldürmek kastıyla yayılım ateşi açan polisler daha sonra, AYÖD (ANKARA YÜKSEK ÖĞRENİM DERNEĞİ) Başkanı Melih Pekdemir'e özel olarak saldırmışlardır. Kalabalık arasından tanıyarak yakaladıkları AYÖD Başkanı'na, işkence yapmışlar, demir çubuklarla, joplarla, tekmelerle döverek ağır yaralanmasına yol açmışlardır. Evet (!) Melih Pekdemir olaylar sırasında yaralanmamış, bizzat polisler tarafından işkence edilerek öldürülmek istenmiştir. Arkadaşımızın bayılması üzerine "öldü", "bayıldı" diyerek bırakmışlar, arkadaşlarımızın Melih Pekdemir'i ellerinden alarak hastaneye taşımalarına "lütfen" ses çıkartmamışlardır.

Bu ülkemizdeki demokrasinin ne menem bir demokrasi olduğunu, güvenlik kuvveti olan polislin neyin kuvveti olduğunu ve nasıl güvensizlik kuvveti haline

dönüştürdü gösteren ibret verici bir olaydır.

Mezru bir derneği kapatılabilmek için, dernek başkanını yakalayıp halkın gözleri önünde linç etmeye çalışıyorlar, öldürsüye dövüyorlar. Kitle katliamına girişiyorlar, yüzlerce kişinin üzerine yayılım ateşi açıyorlar ve daha sonra "çıkan olaylarda" yaralananların var olduğunu söylüyorlar. Oysa çıkan olaylar yoktur, çıkan olaylarda yaralananlar da yoktur. Açıkça kitle katliamı vardır ortada ve bu katliamdan tesadüf eseri canlarını kurtaranlar....

Hastanede gördüğü tedavi sonucu hayatı tehlikeye atılan Melih Pekdemir daha sonra taburcu edilmiş, bu işe polis tarafından basına "hastaneden kaçtı" diye aktarılmıştır. Olaylar sırasında arkadaşımızın cebinde derneğe ait 4.000 lira paraya polisler tarafından el konulması daha doğrusu, paranın nereye gittiğinin "bilinmemesi" dikkati çeken bir diğer noktadır.

Olaylar burada da bitmemiştir. Çeşitli illerden Bursa'ya cenaze törenine katılmaya giden devrimci arkadaşlarımız engellenmiş, Bursa'ya sokulmamışlardır. Bu arkadaşlarımızı çeviren polis hiçbir gerekçe göstermeden Emniyet'e götürerek birer suçlu gibi parmak izlerini almış, resimlerini çekmiştir. Bu polislin bütün yurt çapında uyguladığı baskı ve terörün en açık bir örneğidir.

İzmir İTBF'de direniş...

● GERİCİ YÖNETİM, MAL VE CAN GÜVENLİĞİ KALMADI GEREKÇESİYLE FAKÜLTİYİ KAPATTI.

● POLİS FAKÜLTEDEN ÇIKMALIDIR.

İzmir İktisadi Ticari Bilimler Fakültesi öğrencilerinin 7 Ocak 1976 günü başlattığı boykot, tüm engelleme ve baskılara rağmen devam ediyor. Bu konuda bir bildiri yayınlayan İTBF Öğrenci Derneği gelişmeleri şöyle anlatmaktadır:

"İlk gününden itibaren sıkı bir yumruk gibi başladığımız haklı boykotumuz aynı şekilde başarıyla devam etmektedir. Boykot süresince idareyle tüm görüşmeleri -imiz sonuçsuz kalmış haklı isteklerimizden hiçbirisine çözüm getirilmemiş, aksine bize boykotu kaldırmamız söylenmiştir. Bizim boykotu başarıyla sürdürmemizden tedirgin olmaya başlamışlar, bunu kırmak için her türlü çareye başvurmuşlardır. Haklı isteklerimiz doğrultusunda 4000 kişilik mevcud olan okulumuzun tüm öğrencileri birlik içinde sınıvlara girmemiştir. Bunun arkasından idare -ciler okulda mal ve can güvenliği yoktur diyerek okulu bir hafta süreyle kapatmışlardır. Okul

tekrar açıldığında yine o kararlı mücadeleyle karşılaşıncı bir hafta daha kapatılmıştır. Burada oynanan oyun gayet açıktır, tüm öğrencilerin boykota sahip çıkışlarını hepsinin kararlı bir şekilde boykotu sürdürdüğünü görmüşler, bu yapıyı bozmaya, imtihana girecek tek tek kişi aramaya başlamışlar fakat haklı mücadelemiz karşısında bu emellerini gerçekleştirememişlerdir. Fakülte yönetim kurulunun haklı isteklerimize karşı tavır içinde olduklarını görüyoruz. Sorunlarımızdan biri olan yabancı dilin seçimsizlik olması ve bunu seçen arkadaşların iyi bir eğitim görmesini istememiz dahi bir çözüme ulaşmamıştır. Çünkü bu durumda belirli kişilerin çıkarları zedelenecektir. Eğitim ve Öğretim kurumlarını bu kişiler çiftlik, kazanç kurumları şekline getirmişlerdir. Böyle olmasaydı bu haklı isteğimiz Ege Üniversitesi Senatosu'nun alacağı kararla yürürlüğe geçebilirdi. Okul idaresi ve Ege Üniversitesi Senatosu sorunlarımızı çözümlenecekleri yerde boykotu kırmayı amaçlamışlar ve okula polisi sokmakla tam bir ihanet içinde olduklarını kanıtlamışlardır. Polislin

okula girmesi demokratik-özgür üniversite kavramı ile çalışmakta, jopla eğitim yapılmak istenmektedir. Normal okula gelen öğrenciler sınıvlara girenleri engelliyor gerekçesi gösterilerek okula dahi yaklaştırılmamakta ve 70 arkadaşımız tutuklanarak gözaltına alınmış bulunmaktadır. Bu durumda idare ve polis işbirliği her ne pahasına olursa olsun haklı boykotumuzu kırmak istemektedir. Her gün dışarıdan getirilen okulla ilişkileri olmayan, kitlelerden tecrit olmuş, kendilerine komando süsü veren faşist zorbaları kimlik kontrolü yapılmadan sınav

salonuna girmekte, kâğıtlara kimlik yazmadan aynı anda sınav salonunu terkettekilerdir. Burada oynanmak istenen oyun açıkça ortadadır. Sınıvlara girenlerin sayısının kabarık olduğu görünümünü vermek ve arkadaşların kafaları bulandırılarak sınıvlara çekilmeye çalışılmaktadır. Bu oyunlar bir sonuç vermemiş 5-10 faşist bozuntusu ve birkaç sivil polis dışarıda imtihana giren olmadı. Bu başarıllı mücadelemizi haklarımızı ahlincaya kadar sürdürmeye kararlıyız. Polislin okulu işgal etmesini protesto ediyor, okuldan çekilmesini istiyoruz.

ittifaki çözülmüştür. Feodalizm kırsal kesimde, kapitalizmin yani pazarın gelişimine uygun olarak tasfiye edilmiştir. (Biz bu tasfiye edici biçimini tarımda bonapartizm olarak adlandırıyoruz.) Fakat ideolojisini üst yapıda muhafaza etmeye çalışır. Ayrıca burjuvazi bu tasfiyeyi hiçbir zaman devrimci bir anlamda gerçekleştirmez ve bu tasfiye sürecini bitirmez. (İranda ak devrim.) Sürekli böyle bir oluşum içerisinde olmasına rağmen bunu başaramamakta (dışa bağımlılığı, zayıflığı, devrimci barutunu yitirmiş olması nedeniyle) çeşitli konularda bu yarı feodal unsurlarla ittifaka gitmektedir.

Ülke içinde doğrudan doğruya artı değer sömürsünde bulunan bir burjuvazinin geliştirilmiş olması, sadece mal pazarlamaktan doğan kârın yanına (malların değerlerinin üstünde fiyatlarla satarak, tekel kârının elde edilmesi.) yeni bir kâr kaynağını da eklemiştir. Ülke içinde doğrudan sömürde bulunan bu tekelci burjuvazi yoluyla, emperyalizm dışsal bir olgu iken içsel bir olgu haline gelmiştir. İşte emperyalizmin az gelişmiş ülkelerde yönetimlerini, kendi denetimlerinde olan ve kendileriyle bütünleşen, yerli tekelci burjuvazinin yönlendirici rol oynadığı oligarşiler oluşturarak sürdürmektedir. Ve böylece kendilerini gizlemektedirler.

Yani 3. Bunalım dönemi öncesi dışsal bir olgu olan ve ülke içinde çeşitli sınıflara (işbirlikçi burjuvazi-feodal ağa) işbirliğine giden emperyalizm bu sınıfların iktidarında bir olay iken, şimdi o hakim yapıyla bütünleşmiş aynı zamanda onun içinde bir unsur haline gelmiştir. Mevcut tekelci yapı emperyalizm tarafından yönlendirildiği için cılızdır. Diğer sınıfların tamamıyla tasfiyesi başarılammıştır. Bu zayıflık, kapitalizm öncesi diğer sınıfları tasfiye edememe, bu sınıflara siyasi iktidarı paylaşmayı beraberinde getirmektedir. Zaten bu ülkelerin emperyalizmin tahakkümünde ülkeler olmasının, burjuva demokratik devrimleri tamamlamamış ülkeler olması anlamı budur.

Belirli dönemlerde değişiklik gösterse dahi diğer gerici sınıflarla sürekli ittifak halindedir. Bu ittifakin, diğer sınıfların tasfiyesi süresiyle birlikte ele alınması gerekmektedir. Diğer sınıfların devrimci şekilde tasfiyesi, emperyalizm çağında burjuvazinin bu niteliğini yitirmiş olmasında, dışa bağımlılığın dolaylı olarak sağlanmasıyla, reformlarla veya diğer yollarla tepeden inme olarak ağırli sancılı bir şekilde tamamlanmaya çalışılmakta ama siyasi iktidarın sürdürülmesinde ittifaklar kaçınılmaz olmaktadır. Aralarında sömürden alınan payın paylaşılması doğrultusunda gelişki derinleşmektedir. Kapitalizm öncesi sınıfların (tefecî-bezirganlık, yarı feodal unsurlar) sömürden aldığı payı azaltmak ve onları tasfiye etmek tekelci sermayenin politikasıdır. Bunun için çeşitli atılımlarda bulunur. (Örneğin Reformlar veya açık faşizm uygulamaları. Ama bunlar birbirlerinin zıddı iki olay değildir. Aksine süreç içinde birbirlerine rahatlıkla dönüşümlenmektedirler.) Ülke çağında işçi sınıfı siyasi iktidarı mücadelesinin genel olarak devrimci hareketin engellenmesinde, bölünmesinde ise çıkarlar birleşmektedir. Tekelci sermaye, özellikle devrimci hareketi boğmak, siyasi iktidara tam anlamıyla egemen olmak için diğer gerici sınıf ve tabakalarla işbirliği yapmakta ama süreç içinde bu kesimi eritme, ortadan kaldırma doğrultusunda bir politika gütmektedir. Bu siyasi yapıda yönlendirici güç tekelci sermayedir.

GERİ BIRAKTIRILMIŞ ÜLKELER VE OLİGARŞİK YÖNETİM

O halde Ülkede ekonomik yapının ve ona hakim olan sınıflar kombinezyonunun siyasi bir ifadesi olan oligarşi, geri bırakılmış ülkelerde, gelişmiş ülkelerden farklı bir yapıya sahiptir. Ortak yanları, daha doğrusu bu yapıları damgasını vuran tekelci sermaye olgusudur. Söz konusu olan bu farklılık gelişmiş ülkelerde bunun sadece finans oligarşisinin yönetim biçimi olması sömürge ülkelerde ise diğer sınıf ve tabakalara girilen ittifaktır. Bu ayırımı temel belirleyicisi ise sömürge ülkelerin burjuva demokratik devrimini tamamlamamış olması ve Ülkede çarpık da olsa "bir tekelci sermayenin emperyalizm tarafından geliştirilmesidir. Ve bu tekelci sermaye yabancı ve yerli tekelcilerle işbirliğinde bulunan tefecî-bezirgan sermaye ve feodal kalıntıları yönetimi paylaşmaktadır. Oligarşik yönetim içinde tekelci burjuvazi emperyalizmin temel dayanağı olmasına rağmen, onunla ilişkilerini sürdüren tek sınıflı değildir. Bu ülkelerdeki egemen ittifak emperyalizm ve onunla bütünleşmiş tekelci burjuvazi ve bunlarla işbirliği halinde ticaret sermayesi, tefecî tüccarlar, büyük toprak sahiplerinin üst kesiminden oluşmaktadır. Buna en elit kesim de diyebiliriz. Tayin edici unsur tekelci sermayedir. İşte geri bırakılmış ülkelerdeki oligarşi budur.

Şimdi bu yapının faşizm ile olan ilişkisini açmaya çalışalım: Geri bırakılmış ülkelerde baştan da söylediğimiz gibi, burjuva demokratik devrimler tamamlanmamıştır. Burjuvazi emperyalizm tarafından yönlendirilir, zayıf ve cılızdır, dışa bağımlıdır. Güçlü bir işçi sınıfı (gerek nitelik gerekse nicelik olarak) hareket etmez ve mücadele geleneği yoktur. İşçi sınıfının mücadelesi sonucu kazandığı sağlam hak ve özgürlükleri sınırlıdır. Diğer gerici sınıflar ittifakının kaçınılmazlığından dolayı uluslararası ilişkileri ve işbirliği yaptığı sınıf ve tabakalarla ilişkileri gereği, OLİGARŞİK yönetim, işçi ve emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerini kısıtlamaya gitmektedir. Ülkede burjuva demokratik devrim tamamlanmış olduğu, burjuvazinin zayıflığından dolayı, batılı anlamda burjuva demokrasisinden bahsedilemez. Biz buna "SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM" diyoruz. Klasik burjuva demokrasisiyle uzaktan, yakından ilişkisi olmayan bir yönetimdir. Ancak, temsil nispi bir demokrasiden söz edilebilir. Bu ise genellikle parlamenterizm şeklinde kendini gösterir. Kurumsal olarak sürekli işçi sınıfı üzerinde, onun hak ve özgürlüklerini kısıtlayan bir yapı söz konusudur. (Faşist Mussolini döneminden aktarılan 141 ve 142. maddeler, devlet güvenlik mahkemeleri, hazırlanmakta olan özgürlük(?) yasası bunun somut örnekleridir.) Bazan bu sömürge tipi faşizm sandıklal demokrasiye itibar edilmeden açıkca icra edilir.

(Faşizmin bazen açık, bazense kapalı olma esprisi burada yatmaktadır.) Ancak açık işçisi sürekli değildir. Genellikle ipin ucunu kaçırdığı zaman başvurduğu bir yöntemdir. Demekki burjuva demokrasisinin var olduğu ülkelerde görülmesi bir yapı söz konusudur. Ve çeşitli nedenlerden dolayı, (Uluslararası veya kendi iç gelişmelerinin bir sonucu olarak) bazı dönemlerde (Kendi aralarındaki gelişmelere gözüm bulabilmek ve yükselen devrimci mücadeleyi boğabilmek için, kontrolü elinden kaçırdığı zaman) kendisini AÇIK FAŞİZM şeklinde somutlar.

Burada içine düşülmesi gereken bazı hatalı görüşlere değinmekte yarar vardır. Yukarıda açıkladığımız gibi, sömürge tipi faşizm olgusunun kökeni emperyalizmin bütününde yatmaktadır. Ve temel nedenleride Ülkede burjuva demokratik devrimlerinin tamamlanmamasıdır. Bundan dolayı sömürge tipi faşizm olayı emperyalizmin varlığıyla birlikte incelenerek bu bütünlüğün gelişimi içinde açıklanmaya çalışılmalıdır. Birde birere ortaya çıkmış bir olgu değildir, onun çekirdeği 1. ve 2. Bunalım dönemlerinde mevcuttur, yani emperyalizmin sömür politikasına yatmaktadır. Ama sistem olarak belirleyici duruma emperyalizmin 3. Bunalım döneminde sonra girmiştir. SÜREKLİ FAŞİZM, emperyalizmin gizli işgal esprisiyle belirleyici olmuş, ortaya çıkmıştır. Çünkü Ülkede içinde faşizmin maddi temeli olarak gösterdiğimiz tekelci sermaye hakimdir ve mevcut yapıyı yönlendirmektedir. Buradan tekelci sermayenin her yönetim biçimi faşizmdir gibi bir sonuç çıkartmamak gerekir. Bu anti-marksist bir görüştür. Geri bırakılmış ülkelerde tekelci sermayenin varlığı saydığımız diğer etmenlerle birleşerek bu olguyu yaratmıştır. (Ülkede burjuva demokratik devrimin yapılmaması) O halde sömürge tipi faşizmin maddi temeli, tekelci sermayenin belirleyici olduğu OLİGARŞİK YÖNETİMDİR. Ve klasik anlamdaki faşizmden belirli farklılıkları içermektedir: Birincisi, aşağıdan yukarıya orta sınıf ve tabakaları peşine tatarak iktidara gelmesini, aksine bir siyasi yönetim olarak yukardan şekillendirilmiştir. Klasik faşizm, küçük ve orta burjuvazinin, genel olarak emekçi halkın düzene karşı olan hoşnutsuzluğunu istismar ederek onları boş sloganlar etrafında toplayarak siyasi iktidara yolar. "Versay" aleyhinde sloganı ortaya atarak küçük burjuva kitleleri peşinden yürüten söz gelimi Alman faşizminin yaptığı... (Dimitrov Seçme Esaslar, cilt I, s.179, Temel Yayınları) Buna verilecek en iyi örnekler. Sömürge tipi faşizm, ise burjuva demokratik devrimin tamamlanmaması olmasının getirdiği tekelci sermayenin maddi temelini teşkil ettiği, diğer sınıflarla ittifakin karıştığı bir sistemdir. İkincisi, klasik anlamda Almanya'da ve

İtalya'da görülen faşizm, finans kapitalin en gerici, en boğnaz kesiminin açık, kanlı diktatörlüğüdür. Sömürge ve yarı sömürge ülkelerde ise diğer gerici sınıf ve tabakalarda bu yapı içindedir ve açık faşizm tercihi tekelci sermayenin tek başına iktidara olma çalıştığı dönemlerde açığa çıkar. Fakat önemle belirlenmesi gereken yan tekelci sermayenin varlığının belirleyiciliği ile yani oligarşik bir yönetim olarak, emperyalizmin 3. Bunalım döneminde ortaya çıkmıştır. Üzerinde durulması gereken bir yanlış eğilimdedir buradan kaynaklanmaktadır. Bu sömürge tipi faşizmi, tarihi gelişimi içinde, emperyalizmin çeşitli bunalım dönemlerini incelenmeden açıklanması bazılarını, her yönetim biçimini faşizm olarak nitelermeye itmektedir. Bu yanlış bir eğilimdir. Bu marksizmin zengin karmaşıklığı içerisinde yolunu şaşırmanın varacağı sonuçtur. (Biz marksizmin yolunu şaşırması konularını değiliz.) Sömürgeün her biçimi faşizm olarak adlandırmaz. Onun özü, belirleyicisi tekelci sermayenin ortaya çıkmış olmasıdır. Emperyalizmin 1. ve 2. bunalım dönemlerinde hakim olan işbirlikçi yönetim burjuvazi ve feodal toprak ağaları yönetimidir. Ve bu yönetimin adı FAŞİZM değildir. Dolayısıyla sürekli faşizm 3. Bunalım döneminde özgüdü. Diğer sınıf ve tabakaların (tekelci sermayenin dışında) bu yapının içinde yer almalarıysa faşizm kavramına ters düşmez, aksine onun ülke somutunda yeni bir zenginlik kazanmasıdır.

KURUMSAL FAŞİZM - AÇIK FAŞİZM.

Diğer bir yanlış görüş ise içinde bulunduğumuz her dönemi açık faşizm olarak görmektir. Bu faşizm sorununu anlayamamaktır. Sömürge tipi faşizm her zaman açık olarak icra edilemez, onun açık olarak yürütülmesi geçici bir durumdur ve tekelci sermaye kontrolü elinden kaçırdığı zaman başvurur. Konuyu daha iyi anlayabilmek için açık ve gizli (kurumsal) faşizm tanımlamaları üzerinde durmak gerekmektedir. Bu oligarşinin iç gelişmelerinin diğer sınıflarla olan ilişkisinin incelenmesidir. Gizli faşizm döneminde hakim ittifak içinde varolan sınıfların ilişkileri, açık faşizm döneminde farklıdır. Tekelci sermayenin gizli faşizm (kurumsal faşizm) dönemlerinde ittifaka girdiği sınıflar genişir.

Açık faşizm döneminde ise bunun böyle olmadığını tespit edebiliriz. Zaten açık faşizme başvurusunun bir nedenide ittifaka girdiği sınıflı sınıf ve tabakalarla ilişkisini koparmak istegidir. Gizli faşizm parlamenter bir şekilde kurumsal olarak sürdürülür. Ülkede demokratik hak ve özgürlükler çeşitli kurumlarla kısıtlanmıştır. Burjuvazinin, halk yığınları üzerindeki sömürsünü sürdürülebilmesi ancak böyle mümkün olmaktadır. Çünkü onun zayıflığı, cılızlığı, dışa bağımlılığı ve diğer gerici sınıflarla olan ilişkisi, halk yığınlarının en ufak bir uyanışına, onlara çeşitli hak ve özgürlüklerin tanınmasına, tahammülsüz kılacaktır. Her türlü kurum ile halk yığınlarının örgütlenmesine demokratik hakları için mücadelesine engel olmaya çalışmaktadır. Bu anlamda Ülkede bir burjuva demokrasisinin varlığında söz etmek mümkün değildir. Bunun maddi temeli ise emperyalizmin varlığıdır. Yani sürekli faşizmin maddi kökleri bir sürece iğeri (Emperyalizmin o sömürge ülke ile girmiş olduğu ilişkiler sürece) Ve bu süreç içinde belirleyici duruma çıkması 3. Bunalım dönemine özgüdür. Gizli faşizm dönemi ve bu dönemde ittifaklar sorunu devrimci hareketin gündeminde olan ve çözülmesi gereken bir sorundur. Çünkü gizli faşizm dönemi olarak adlandırdığımız OLİGARŞİK YÖNETİM bu ülkelerde iktidar biçimidir. O halde bu döneme özgü anti-faşist eylem programımız, demokratik devrim programımızla çakışır. Bu dönemde genel olarak diğer gerici sınıf ve tabakalarla bir uyum söz konusudur. Açık faşizm döneminde ittifak içinde bulunan bu sınıflar kombinezyonunda belirli değişiklikler olur. Bu değişikliğin nedenleri, daha doğrusu açık faşizme neden gerek duyulduğunu birkaç açıdan incelemek gerekir. Her ne kadar ayrı ayrı dönemlerde görülen olaylar olmayıp aralarında büyük bir bağlantı olsada, açık faşizmin nedenlerini şu alt başlıklarda toplayabiliriz.

1) Yönetimin artık mevcut yöntemlerle sürdürülmesinin imkansız olduğu, halkın devrimci mücadelesinin yükseldiği iktidarı sarstığı dönemlerde tekelci sermaye açık faşizme başvurur. Amaç halkın yükselen devrimci mücadelesini boğmaktır.

Devamı II. sayfa.

HABERLER...

İŞTE «ZEYTİNBURNU» KATLIAMI.

● TOPTAŞI CEZAEVİNDE TUTUKLU BULUNAN ALİ NAKİ ÖZKAN, HASAN AKSU VE SEYFİ CANSU ARKADAŞLARIN MEKTUBUNU YAYINLIYORUZ.

Biz 18 Ocak 1976 günü Zeytinburnu'nda MIT ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün çelik yelekli 'vurucu timleri'nin bir eve yaptıkları baskında yakalanan devrimcileriz.

Bu olayı Milliyetçi Cephe iktidarının emrindeki MIT, siyasi polis ve gerici egemen sınıfların polis basını 'polisle çatışan dört anarşisten biri öldürüldü', 'gizli örgüte baskın' vs. şeklinde verdi. Emekçi halkımızın, devrimcilerin, ilericiilerin, yurtseverlerin ve tüm demokratik unsurların bildiği gibi bu gerici basını ile ve MC iktidarının emrindeki TRT'nin olayları çarpıtması ve halkımızı aldatmaya çalışması açıktır. Bu nedenle halkımıza gerçekleri bildirmek üzere size bu hususu açıklıyoruz.

Milliyetçi Cephe iktidarının kuruluşundan bu yana adım adım gelişen olayların gösterdiği gibi: CIA, MIT ve komando-ülküçü faşistlerin mitingte, boykotta, yürüyüşte, grevde, okulda, direnişte, evde, sokakta yani gördüğü her yerde devrimcileri, ilericiileri, yurtseverleri ve faşizme karşı direnen emekçi halkımızı acımasız bir şekilde öldürmeleri, yaralamaları, topluca linç etmeleri günlük olaylar haline gelmiştir. Zeytinburnu olayı da bu zincirin bir halkasıdır.

Arkadaşlarımızdan ölen Atilla Özkan, Hasan Aksu, Seyfi Cansu ve Mustafa Yapışkan 3-4 senedir Zeytinburnu Kazlıçeşme deri fabrikaları ve dokuma fabrikalarında işçilik yapmış ve daha askerliğini yapmamış gençlik işçileridir. Talebelikle hiç bir ilgileri yoktur. Bütün emekçi halkımızın özellikle çok zor geçinmelerin yaptığı gibi Hasan Aksu ile Atilla Özkan da bir gecakonduda beraber yaşadılar. 17 Ocak 1976 cumartesi geces Zeytinburnu Yenidoğan'da, daha evvelce sık sık gidip oturduğumuz, eğlendiğimiz ve sırası geldiğinde oradaki tanıdık işçi arkadaşlarımızla beraber ülke sorunları üzerinde konuştuğumuz ve tartıştığımız bir kahvede, arkadaşımız Hasan Aksu'yu yakalayan polis, derhal acımasız bir şekilde dövmeğe ve kim olduğunu, ne iş yaptığını sormaya başlamıştır. Arkadaşımız Hasan Aksu götürüldüğü Emniyet 2. şubede aynı işkenceyi görünce dehşete kapılmış ve ismini dahi söylemekten çekinmiştir. Bunun üzerine 7-8 tane arabaya doluşan motorize silahlı ve çelik yelekli 'ölüm mangası' polisler, arkadaşımız Hasan Aksu'yu alıp tekrar Zeytinburnu'na getirmişlerdir, ev ev, bakkal bakkal, kahve kahve, sokak sokak, doluşturarak rastgele ve terör estire estire herkese zorla ve kanunsuz bir şekilde Hasan Aksu'nun kim olduğunu, nereli olduğunu ve nerede oturduğunu sorulmuştur. Bu şekilde Hasan'ın hüviyetini tespit e-

den polis, Hasan'ın oturduğu evi ve kimlerle oturduğunu da tesbit etmişlerdir. Ve bütün bu işleri geceleyin ve civara terör estirerek yapmıştır. Hasan Aksu'nun evinin yakınındaki bakkaldan 18 Ocak 1976 günü saat 11.30 da oturduğu evin adresi ve yeri tesbit edildikten sonra eve baskın yapmayı düşünen polis, saat 12'den itibaren evin yakınındaki Yeşilçam sineması önünde iki tane sivil polis davul çaldırarak baskın esasındaki silah seslerini bastırarak ve baskın esasında oraya yürülebilecek emekçi halkımızın, öfkesinden çekindiklerinden onları sinemanın önüne davul çalındığı yere çekmek istiyorlardı. Nitekim öyle de yaptılar, yani Atilla Özkan'ın evine baskın yapan polis bir yandan Yeşilçam Sineması önünde davul çaldırırken diğer yandan Atilla'nın evine baskın yapıp Atilla'yı kurşuna dizdiler.

Kapının zilini çalan polise kapıyı açan Atilla Özkan, eve giren iki tane çelik yelekli polis tarafından elleri yukarı kaldırılarak teslim alınmıştır. Hemen arkadaşları odaya geçen polisler adadaki Ali Naki Özkan ve Mustafa Yapışkan'ın ellerini havaya kaldırarak teslim aldılar. Bundan sonra tekme tokat Atilla'ya vurmaya başlayan polis zeflerinden Mete Altan'a Atilla Özkan'ında karşılık vermesi üzerine öte yandaki polis zaten böyle bir durum beklemiş olacağı silahsız olan Atilla'ya tabancasını boşaltarak öldürdü. Mete Altan'da elleri havada teslim alınmış diğer arkadaşlarımıza ateş açtı. Mus tafa Yapışkan bacağından yaralandı, Ali Naki Özkan'da pantolonunu delip geçen kurşunla canını tesadüfen kurtardı. Atilla Özkan yerde can çekmekteyken ve doluşan 8-10 tane polis tarafından tekmelemlenmiştir.

Daha evvelce Atilla Özkan'ın ve diğer bir arkadaşının silahını alan polis kapıya çıkıp boşa havaya ateş etti. Böylece yeni bir komplonun zeminini hazırladı, yani Atilla'yı arkadaşlarından birinin özelliklerle de kardeşi Ali Naki Özkan'ın vurduğunu iddia etmek ve sözüm ona kanıtlamak için. Nitekim bu işrenç oyununu daha ileri götürün 'çelik yelekli' ölüm mangası MIT ve Siyasi Polis Atilla'nın vücudundaki kurşunları ya kendileri çıkardılar ya da Zeytinburnu savcısı kanunsuz ve yetkisiz bir şekilde çıkardı, oysa bu iş tamamen adli tıbbi ilgilendirir.

Burdan bizleri alıp Gayrettepe 1. şubeye götürün polis burada bizlere zorla ve işkenceyle kendi yazdıkları ifadeleri imzalatırlar. ...

Bu yüzden sağ ayak baş tırnağı çekilen ve ayağında sigara döndürülen arkadaşımız Hasan Aksu halen sakat bir vaziyettedir. Buna rağmen 31.1.1976 günü Haydarpaşa Numune hastanesine tedavi olmaya giden ve rapor almak isteyen HASAN AKSU'ya Dr. Ali

Fikri Ayhan (12718) "mutlaka bir suçun varki böyle yapılmış, ben sana rapor vermem" diyerek sadece bir reçeteye ilaç yazmıştır. Dr. Ali Fikri Ayhan (12718) in bu davranışını yoğunlaşmakta olan faşizmden ayrı görmediğimizi ve de görülmesi gerektiğini ayrıca belirtiriz.

Ayrıca gözaltına alındığı günden bu yana 17 gün ve gece geçmesine rağmen hala cezaevine getirilmeyen ve biz emniyetçiyken de bizimle beraber ağır işkence gören ve bizleri sadece kişi olarak tanıyan Mustafa Yapışkan'ın hayatından endişe ediyoruz. Ve sizin vasıtasıyla halkımıza duyuruyoruz; ve de Mustafa Yapışkan'ın bu güne kadar yani 17 gün işkenceye tabi tutulmasında yoğunlaşan faşizmden ayrı görmediğimizi gene belirtiriz.

Gerici egemen sınıfların halkımız üzerindeki sömürü ve baskısını daha da yoğunlaştırmak ve onun bu sömürü ve zulmüne karşı çıkan ve onunla beraber olmayan herkesi ezmeğe istiyor. Halkımızın faşizme karşı gelişen her türlü mücadelesini kanla bastırıyor. Bu yüzden banka soygunlarını, Hitler taklitçisi faşist ve ırkçı Türkiye'nin MHP'siyle ve yine onun emrindeki komandolu MIT ve siyasi polis karışımı Sarıyer ve Zeytinburnu Ükü Ocaklarının bombalanmasını, MC iktidarını ilk alışıklayan ve onaylayan azıllı MHP'li Prof. Dr. Nuri Mungan'ın evinin soyulmasını, Kaosun Lastik Fabrikasındaki grev kırıcısı işçi kılıklı faşist komandoların evlerine ateş edilmesini, dövülmelelerini, Sungurlar Kazan Fabrikasındaki grev kırıcısı işçi kılıklı faşistler ile MHP'li komandoların otobüsünün önünün çevrilip kurşunlanmasını ve burada iki uç komandanın yaralanmasını v.s. gibi daha bir çok olayı ve gene bu arada faşist komandolar tarafından Şişli meydanında halkın gözleri önünde durup dururken öldürülen Cezmi Yılmaz ile Halit Pelitöz'ün cenazesinin polisler tarafından kaçırmaları üzerine emekçi halkımızın ve ilerici devrimci ve demokratik yurtseverlerin bu haksızlığa karşı koyması üzerine meydana gelen olaylarda panzerlere ve polislere bomba atılmasını ve silahla karşı koyulmasını zorla ve yukarıda belirttiğimiz maddi ve manevi işkencelerle bize ve giderek TİKKO (Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu) ile TKP/M-L (Türkiye Komünist Partisi/Marksis-Leninist)'ye yüklemek istediler.

Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin her türlü yoldan gelişip başarıya ulaşmasını ve önündeki faşizm engelini yıkmasını hiçbir zulmün durduramayacağını, gerçekten demokrasiden yana olan herkesin bizlere yapılan işkenceleşme, halkımızın sömürülüp horlanmasına karşı çıkacağına inandığımızı belirtir sizi bu yendeki mücadeleye davet eder, durumu bilgilerinizi sunuyoruz.

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİDEN YANA OLANLAR

Toptaşı Cezaevinde tutuklu: Ali Naki Özkan, Hasan Aksu ve Seyfi Cansu

Eğitimin faşistleştirilmesine karşı mücadele...

Sayfa 5'den devam.

Bunun için: 1- Demokratik mevzileri güçlendirmek, Öğretmen Okullarındaki mücadeleyi, demokratik orta öğrenim kavasına yeni boyutlar kazandırmak için yükseltmeli, haklı demokratik istekler doğrultusundaki kararlı kavga yürütülmeli,

2- Demokratik mevziler baskı, zulümsindirme karşısında terkedilmemeli, direnilmeli; faşist demagogiler, bilimsel bilimsel dünya görüşü ile etkisiz hale getirilmelidir.

Görevlerin gerçekleştirilmesi için: 1- Gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamak orta öğrenim gençliğinin şehirlerde ve tüm ülkede dayanışması ve örgütlenmesi sağlanmalı doğru ve tutarlı ilkeler etrafında vade demokratik istekleri gerçekleştirmek için birleşilmeli

2- Baskılara, saldırılara karşı, demokratik taleplerimiz doğrultusunda bütün demokratik kuruluşların ortak hareketleri sağlanmalı.

3- Akşehir'de İlköğretim Lisansından atılan 50 öğrencinin, halkı seferber ederek demokratik bir protestoyu örgütlemeleri sonunda kararın geri alınması, öğrencilerin okula tekrar alınma-

sında olduğu gibi kitleler uyanık tutulmalı ve faşizme karşı seferber edilmelidir.

4- Saldırı ve baskınlara karşı uyanık olmalı, soğukkanlı olarak karşı koyulabilmeli (Aydın Ortaklar İlköğretim Lisansında olduğu gibi; önce saldırganları silahları ile savcıya ve polise teslim eden yurtsever öğrenciler birşey yapılmadığını görünce durumu protesto için dershaneleri ve idareyi işgal ediyorlar. Saldırı tekrarlanınca saldırganlara meydan dayayı atılıyor, saldırganları örgütleyen, onlara silah dağıtan Müdür muavini linç edilmekten zor kurtarılıyor. Müdürün odasındaki bozkurt panoları ve resimleri parçalanıyor.)

FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN BÜTÜN KARMAŞIK YÖNLERİNİ KAVRAMALI GÖREVLERİMİZİ AKSATMADAN YÜRÜTMELİ, TAVİZSİZ MÜCADELEYİ HER ALANDA ÖRGÜTMELİ VE YÜRÜTMELİYİZ.

(Gelecek sayıda Eğitim Enstitüleri üzerinde duracağız.)

FAŞİST TERÖR KIZ KIZAN TANIMADAN TÜM HALKIMIZ ÜZERİNE BASKILARINI YOĞUNLAŞTIRIYOR. OLIGARŞİ UZUN VADELİ HESAPLAR İÇİNDE EĞİTİMİ FAŞİSTLEŞTİRMEYE ÇABALIYOR. BUNUN İÇİN YURTSEVER-DEMOKRAT ÖĞRETMEN YETİŞTİREN ÖĞRETMEN OKULLARI VE EĞİTİM ENİSTİTÜLERİNDE Kİ BASKISINI ARTTIRIYOR. BU NEDENLE FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN TÜM YÖNLERİNİ İYİ KAVRAMAK VE FAŞİZME KARŞI HAYATIN TÜM ALANLARINDA AKTİF MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEMELİ ZORUNDAYIZ.

OLIGARŞİNİN ZÜLMÜ DOĞUDA BİR KAT DAHA FAZLA...

Geçtiğimiz günlerde gece vakti Nusaybin İl Akarsu ilçesinde meydana gelen patlama sonucu uzatılmı başgavuşun eli kopmuştur. Patlamaya kimin neden olduğu belli değildir. Nusaybin Merkez üsteğmeni olay yerine giderken halkı kıskırtıcı bir konuşma yapmış ve jandarmaya "bütün TÖB-DER'li öğretmenleri ve belediye reisini yakalayın" demiştir. Bu emirden sonra yakalananlar meşhul yerlere götürülerek ve 48 saat aralıksız işkence görmüşlerdir. Savcının sanıkları istemesine aldırış etmeyen üsteğmen "Ben ne savcı ne de kanun takarım" diyerek dört öğretmeni ve belediye reisini 48 saat geçmiş olmasına rağmen 24 saat daha bekletmiş ve bu zaman zarfında şu işkenceleri yapmıştır: Dağ başında sanılan bir karakolda tuz yedirilmiş, saçları ve bıyıkları kerpetenle çekilmiş. Dinamit atıldıktan sonra meydana gelen patlama kamuyuna kasıtlı olarak yanlış duyurulmuştur. Olay şöyledir:

TÖB-DER'li devrimci bir öğretmen MHP yanlısı bir öğretmenle münakaşa eder Başgavuşlu MHP yanlısı öğretmenler devrimci öğretmeni tekvif ettirebilmek ve provakasyona getirebilmek için evde toplanırlar. Toplantı sırasında bir patlama duyulur. Bunu fırsat bilen faşist öğretmen sokağa çıkıp "Şükür Yıldız, Süleyman Aydoğmuş, Hüseyin Gelmedi adlı TÖB-DER'li öğretmenler eve dinamit attılar, başgavuşun eli koptu" diye bağıırır. Ve olay daha sonra yukarıda anlatığımız şekilde devam eder. Hakim güçler bu olayı devrimcileri tutuklamak için fırsat bilip yurtsever belediye reisini de evinden aldıkları sonra toplu işkence planını uygulamaya baş-

lamışlardır. Aşağıda imzası bulunan bir demokratik kuruluşlar, olayın basına duyurulmasını istiyor ve halktan yana güçlerin provakasyonlar sonucu tutuklanmasını işkence görmesini protesto ediyoruz.

Silopi üsteğmeni A. Cem Ersever Silopi ilçesine dehşet salmaktadır. Bu kişinin şimdiye kadar yaptığı faşist baskı ve uygulamaları maddeler halinde sıralamayı uygun görüyoruz:

A-Karakola gelen köylülere "niye geldin... na koyduğumun kurusu" diye hitap etmekte ve hakaretler yağdırmaktadır.

B-İlçeye bağlı Bostancı köyüne giderek "Sizler Kürsünüz sizden birkaç kişiyi öldürmeden buradan gitmek bana haram olsun" demiştir.

C-TÖB-DER levhasını alıp ezdikten sonra mezarlığa asmış ve "Hepinizin sonu budur" diye devrimci öğretmenlere küfredmiştir. Silopi'de ÜLKÜ-BİR olmadığı halde bu kuruluşu bildirenleri jandarmalarla birlikte dağıtmıştır. Karakolun kapısına astığı mikrofonlardan MHP'nin marşlarını çalmıştır.

D-Çiftlik köyüne bağlı Hevdika mezrasında ikamet eden ve suçlu olmayan bir köylünün evini yakmıştır.

E-Ülku Ocaklarını kurdurmak için Kösaralı karakolu komutanına öğretmenlere ve halka baskı yapmasını istemiştir. Bunu yapmayan karakol komutanına dört gün disiplin cezası vermiştir. Bundan faydalanarak aynı köye kendi düşüncesinden erler göndererek öğretmen ve köylülere işkence yaptırmıştır.

Yukarıda izah ettiğimiz iki olay bugünkü Türkiye'de egemen güçlerin irkçi-faşist karakterlerini bütün netliğiyle ortaya koymaktadır. Sorumlu halk dış-

• İDİL KATLIAMI, OLIGARŞİNİN
SOVEN - IRKÇI POLİTİKASININ
BİR DEVAMIDIR.

• NUSAYBIN - AKARSU'DA TERÖR,
BASKI VE ZULUM
MÜCADELEMİZİ DURDURAMIYACAKTIR.

manı emperyalizmin uydusu MC iktidardır.

İDİL KATLIAMI VE KATLEDİLEN BEŞ
"KAÇAKÇI (!!)"

28.1.1976 günü İdil ilçesinin yöresindeki bir mağarada beş yoksul köylümüz emekçi halk düşmanı faşist MC iktidarının eli kanlı katilleri tarafından hunharca katledilmişlerdir. Olay doğuda yapılan bütün katliamlarda olduğu gibi gerici burjuva basını tarafından "kaçakçı-asker" çatışması şek'inde halka duyurulmuş MC borazanı haline getirilen TRT gerçek dışı yayınlarında bulunmaktadır. İşlenen serini cinayetlerden biri olan bu olayı aslında devrimcilerle yurtseverlere ve tüm yoksul halka yapılan kanlı saldırıların içki köylü kitleleri üzerinde yoğunlaşan faşist uygulamaların bir devamıdır.

İdil ilçesi yöresindeki bir mağarada kaçak veya kaçakçılıkla ilgisi olmayan beş koyun çobanının etrafı jandarmalarla çevrilmiş ve ilk ateş sırasında katledilmişlerdir. Diğer bir kişi de ayağında yaranalanmıştır. Yaralanan yoksul köylümüz "ne olur bana su verin" diye yarı ederken ağızına mütareza uzatılmış ve su içmesine fırsat verilmeyen başı taş ve tekmelerle ezilerek o da katledilmiştir. Ölenlerin ağızına kurşun sıkılmış ve cesetler süngülerle delik delik edilmiştir. Tutsak edilenler giril çiplak soyundurulduktan sonra çeşitli işkenceler yapılmış ve öldürülecekleri sırada birkaç jandarma erinin "beş kişiyi öldürdük bu seferlik bu kadar yeter" demeleri üzerine ikinci katliamdan vazgeçilmiş. Yani bir başka tarihe ertelenmiştir adeta.

Orada bulunan çobanların karlarına ahlakısızca saldırlarda bulunulmuştur. Daha önce Barbusun ve Bacın köylerinde öldürülenlerden biri olan Abdülkadir Akay'ın cesedini almaya gelen kız kardeşine İdil katliamını gerçekleştiren İdil jandarma Başgavuşu A. Rıza Kahraman şöyle demiştir: "Kardeşim can çekiyordu, vurdum tamamladım. Çek git yoksa seni jandarmalara teslim ederim" Son İdil katliamının celladı b. aynı kişi köylülere "Pis Kürtler sizden birkaç kişiyi gebertmeden gitmeyeceğim" demiştir. Egemen sınıfların halkı aldatmayı amaçlayan yayınlarında bol sayıda mermi ve silah bulunduğu öldürülenlerin çatışma sırasında vuruldukları söylenmektedir. Çatışma sonucu hiçbir jandarmanın yaralanmaması ve olay yerinin huduttan 70 km uzakta olması bu iddiaların gerçek dışı olduğunu karıtlamaktadır. Emperyalizmin sömürgeci güçleri bu kanlı olayları kudurmuşçasına geçtiğimiz günlerde Midyat'ın Barbusun ve Bacın köylerinde Cizre'de, Silopi'de, Malatya'da, Zeytinburnu'nda, Nusaybin'in Akarsu nahiyesinde sahnelemekten çekinmemişlerdir. Bütün bu yörelerde gerçekleştirilen baskı ve katliamlar özellikle katliamlarda çatışma diye bir şey söz konusu değildir. Sömürgecilerin dökükleri kan onları doyurmamış olacak ki, yeni toplu imhalar yaratmakta kanlı ve açık bir biçimde faşizme gerekçe yaratmaya çalışmaktadır. Biz aşağıda imzaları bulunan demokratik kuruluşlar hakim sınıfların kanlı katliamlarını irkçi-söven ve militarist baskılarını nefretle protesto ediyoruz. Ve diyoruz ki halkımızın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini hiçbir güç durduramayacaktır.

10.2.1976

Midyat Devrimci Kültür Derneği,
Mardin Sosyal Dayanışma Derneği,
Nusaybin Sosyal Dayanışma Derneği,
Nusaybin TÖB-DER şubesi,
Kızıltepe TÖB-DER şubesi,
Mardin TÖB-DER şubesi,
Midyat TÖB-DER şubesi,
Gercüş TÖB-DER şubesi,
Diyarbakır TÖB-DER şubesi,
Diyarbakır D. Y. Ö. K. D.
Diyarbakır LİSE-DER

SIVAS'TA TERÖR.

• HER GEÇEN GÜN YENİ BİR
TERÖR UYGULAMASI ORTAYA
ÇIKIYOR.

• SIVAS'TA BASKI, TUTUK-
LAMA, İSKENCE KOL
GEZİYOR.

Gün geçmesindeki yeni bir terör uygulaması karşımıza çıkmış olmasın? İşte Uşak'ta polis "Devrimci Gençlik" dergisinin satışını engellemeye çalışıyor, her sayısını toplatıyor, sokaktan aldığı yurtseverlere karakollarda işkence yapıyor. Devrimcileri kendi deyişleriyle 'nefes aldırıyorlar'..

İşte Sivas... Yurtseverler, yıllardır örgütsüzlüğün, dağınlığın verdiği çekingenliği, irkçiliğin içinde gerek polisin gerekse-faşist komando bozuntularının terörü karşısında suskun kalıyorlardı. Ancak bir yıl önce kurulan Sivas Devrimci Kültür Derneği (Önce Sivas Halkı Sevenler Derneği olarak kuruldu, 1975 yazında yapılan genel kurulda adı D. K. D. olarak değiştirildi) Sivas'lı yurtseverlerin demokratik kitle örgütü haline geldi. Bir yandan eğitim enstitüsünde okuyan yurtsever gençlerin örgütlenerek dernek çatısında toplanmaları, aynı şekilde orta öğretimin gençliğinin örgütlenerek dernek çatısında toplanmaları, diğer yandan

çalışan gençlerin derneğe gelmeleri büyük bir potansiyel yarattı. Bu arada dernek içinde olumsuz davranışları, şeker tavırları ile demokratik kitle örgütlenmesine zarar veren unsurların etkisiz hale getirilmesi için harcanan yoğun çaba sonucunda, zararlı unsurlar tasfiye edilmiş, böylece D. K. D. büyük bir canlılık kazanmıştır. Sivas'ta devrimci mücadele diğer demokratik örgütlenmelerle (TÖB-DER, TİM-DER gibi) geniş boyutlar kazanmıştır.

Bütün bu gelişmelerle birlikte, faşist komando bozuntularının yürütmeye çalıştıkları teröre karşı konmaya başlanmıştır, kararlı ve soğukkanlı bir mücadelelenin örnekleri verilme başlamıştır.

Devrimcilerin bu kararlı direnişleri karşısında çileden çıkan faşistler, Ocak ayı içinde endüstri Meslek Lisesine ve Ticaret Lisesine toplu saldırılara giriştiler. Saldırıların karargahı olarak da iki yıllık Eğitim Enstitüsü'nü kullanmaktadırlar.

Eğitimin faşistleştirilmesi planına uygun olarak Eğitim Enstitüsü faşist karargah haline getirilmiştir. Gerek İnk Öğretmen Lisesinde gerekse Eğitim Enstitüsündeki yurtsever öğrencilerle okula giremez hale getirilmiştir. 13 Ocakta faşistler ziyafet aldıkları Meslek lisesinde boykot koymaya çalışmışlardır. Fakat ancak 5 dakika

sürdürebilmişlerdir bu boykotlarını. Okul içinde ve dışında gerekli cevabı alan faşistler 14 Ocak'ta okula silahlı bir saldırı düzenlemişlerdir. Saldırı sonucunda birçok yurtsever yaranlanmış ama faşistler püskürtülmüştür. Polis ise her zamanki gibi devrimcileri tutuklamıştır.

15 Ocak'ta öğrenci velileri çocuklarının can güvenliğini kendileri sağlamak için okul çıkışı saatinde Meslek Lisesi önünde toplanıyorlar D. K. D. üyeleri de arkadaşlarını polis-faşist saldırısına karşı korumak için orada bulunuyorlar. Okul çıkışında polis saldırıyor ve bazı yurtseverleri gözaltına alıyor. Ancak öğrenci velileri ve öğrenciler 500 u aşkın bir kalabalık halinde sloganlar atarak Hükümet meydanına iniyorlar. Ve hiçbir baskıdan yılmıycaklarına dair and içiyorlar.

DEVLET TERÖRÜ KOMANDO
TERÖRÜNÜ TAMAMLİYOR.

Sivas halkının bu kararlı direnişi polis ve faşistleri çökürme çeviriyor. Polis devrimcileri yıldırma için geniş bir sindirme hareketine girişiyor. Ülku Ocakları, MHP ve Eğitim Enstitüsü Müdürlüğünü okul içindeki lojmanına dinamit atılmasını bahane ederek saldırılara girişiyorlar. 100 e yakın devrimci gözaltına alınıyor. Falaka, sopa, işkence uygulayan devrimciler üzerine ama bir sonuç alamıyor polis. Daha sonra

evlerden, aile toplantılarından adam toplamaya devam ediyor. Aziz Nesin' in mizah kitaplarına yasak deniliyor. Üzerinde bulunduranlara işkence ediliyor. Bu arada devrimcilerin örgütü D. K. D. hiçbir gerekçe göstermeksizin kapatılıyor. Bütün bu olaylar bize şu gerçeği öğretiyor: Kamuyunu terör ve baskıya alıştırmak, terör ve katliamları kurumsallaştırmak istiyorlar. Devrimci hareketin aydın sınıflarını aşarak halk kitleleri ile bütünleşmesi her geçen gün artarak ve her alanda örgütlenerek gelişen anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleden olumsuz etkilenmektedir. Bunun için polis-faşist terörü birbirini tamamlayarak gelişen devrimci kavgayı bastırmayı, yurtseverleri ezmeyi amaçlıyor.

YURTSEVERLER!

Baskı terör ve katliamlara karşı uyanık olmalı ve kitleleri uyarmalıyız, Faşizme karşı mücadeleyi hayatin bütün alanlarında örgütlemeli ve kitlelerin aktif mücadelesini faşizme karşı bir kale gibi dikmeliyiz, Demokratik mevzileri terketmemeli faşizme karşı mücadeleden esinlenmeli bir devrim meselesi olduğunun unutmamalıyız.

HİNDİSTAN

ve REVİZYONİST POLİTİKALARIN KADERİ ! (III)

PARLEMANTERİZMDE KARAR KILIŞ.

1948-50 döneminin başarısızlığı, HKP'ni siyasetini yeniden değerlendirmeye zorladı. Moskova'dan dönen Parti heyetinin 1951 Kalküta Konferansı'nda ortaya koyduğu noktalar HKP'nin 1956 yılına kadar benimseyeceği siyaseti oluşturacaktır. Gerçekte bunlar bir öncekinden farklı değildir; Hindistan'ın İngiliz emperyalizminin ege menliği altında olduğu, Nehru hükümetinin de emperyalist denetimde halk düşmanı bir hükümet olduğu belirtiliyor ve gündeme "halk demokrasisi" getiriliyordu. Ancak burada önemli olan, "hükümeti devirme"nin hedef olarak alınması, bunun da "bütün anti-emperyalist, anti-feodal parti ve güçlerin" güçbirliğiyle sağlanacağı belirtilerek, sözde olmasa bile, pratikte parlamenter mücadelenin temel alınmasıydı. Bunda HKP'nin, yeni program uyarınca katılma kararı aldığı, 1951 genel seçiminde elde ettiği başarının da önemli bir payı vardır. Bu seçim sonucunda Parti'nin bazı adayları Nehru'dan da daha çok oyluyor, tutuklu bulunan üyeleri seçim kazanıyor ve HKP parlamentoya Kongre Partisi'nden sonra en büyük çoğunluğa sahip parti olarak katılıyordu. Bu başarıda en önemli pay muhakkak ki önceki dönemde HKP kadrolarının aktif kitle mücadelesinin başını çekmeleri olmuştur.

Bu tarihten ve özellikle 1956'dan sonra izlenen siyaset, giderek HKP'ni burjuva siyaset arenasına hapsedecek, örgütü ve kadrolarını kilitler - den koparacaktır. Bu durum 1964'te Parti'den ayrılacak olan HKP (Marksist) için de bir değişiklik göstermeyecektir. Parlamentarizmde karar kılarak varılan nokta teslimiyetçilikti.

DÜNYADA İLK «BARIŞÇIL GEÇİŞ»!

1956'da SSCB'nde Krüşev'le birlikte başlayan anti-Stalinizm hemen HKP'ni etkiliyor, Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti Nehru hükümetini "ilerici" politikalarından ve özellikle "bağımsız" dış politikasından dolayı övüyor, Krüşev ve Çu En Lay Hindistan'ı ziyaret ederek büyük ilgi topluyordu. HKP'nin Kerala'da toplanan 4. Kongresi (1956) Kongre-HKP koalisyonunu önerenlerle, Kongre'ye karşı bir koalisyon önerenler arasında yer alan şiddetli tartışmalarla geçiyor ve sonuncu öneri kabul ediliyordu.

1957 Eyalet Seçimleri'nde Kerala Eyaleti'nde seçimi kazanan HKP bu Eyalette hükümet kurdu. Seçim kazanmanın ilk heyecanıyla Parti yöneticileri bunu, işçi sınıfının barışçı yoldan iktidarı ele geçirmesi olarak değerlendiriyor ve Kerala'nın dünyaya barışçı yoldan sosyalizme ulaşmanın ilk örneği olduğunu ilan ediyordu.

Bu ilk heyecan çabuk dönecek ve "komünist hükümet", egemen sınıfların merkezi hükümetinin ve bundan güç alan mahalli burjuvazi ve feodal güçlerin nasıl elini kolunu bağladığını kısa sürede görecektir. Hükümetin pasifliği onu destekleyen kitlelerde hüsnan uyandırıyor, bu da hükümete karşı oluşturulan anti-komünist kampanyanın güçlenmesini etkiliyor. Bu arada, Devrimci Sosyalist Parti'nin kontrolünde olan sendikaların bir fabrikada grev başlatması ve bunun üzerine Eyalet polisinin işçilere ateş açarak üç işçiyi öldürmesi, ilk başta hükümeti şifkendiriyor, ancak uzun tartışmalar sonucu, kendi kontrolünde olması gereken polis saldırılarının hükümeti zayıflatacağı gerekçesiyle, demagojik bir biçimde polisin davranışı savunuluyordu. Bu olay anti-komünist propaganda bakımından bulunmaz bir fırsat olmuştur.

1959'da Kerala'ya gelen Nehru, hükümetin ancak seçimleri yenilemek şartıyla devam edebileceğini belirtmiş, bunun kabul edilmemesi üzerine de dünyadaki ilk "barışçı geçiş" hükümeti lağvedilmiştir. Nehru'nun hükümeti yaptığı toplantıda yönelttiği ilk soru ilginçtir: "Bu kadar kısa sürede kendinizi halktan tecrit etmeyi nasıl başarabildiniz?"

HKP-HKP (M).

Kuruluşundan beri HKP yönetiminin izlediği değişen siyasetlerin, her defasında Parti içinde bir muhalefet oluşturması doğaldır. 1960'lara gelene kadar ayrı bir örgütlenmeye gitme gereğini duymayan bu muhalefet için özellikle bu yıllarda gelişen olaylar karşısındaki HKP yönetiminin izlediği siyaset, ayrırlıkta önemli rollerden birini oynayan Çin Halk Cumhuriyeti ile Hindistan arasında çıkan sınır anlaşmazlığı üzerine 1962'de başlayan sınır savaşıydı. HKP bu sorunun çözümü için baştan ÇKP yöneticileri ve bu arada Çu En Lay ile görüşmeler yapmış, bu görüşmeler sonuca ulaşmayınca en sağ partilerden hiç de farklı olmayan aşırı solvenist bir tutum takınmıştır. Yönetim bu konuda, "Anavatani Çin'in Açık Saldırısına Karşı Korumak İçin Birleşme" kararı almış, bazı yöneticiler "sarı tehlike"den bahseden ırkçı konuşmalar yapmışlardır.

Ayrırlığa temelli bir ideolojik farklılığın, değişik devrim stratejilerinin yol açtığı söylenemez; çünkü Parti içindeki her iki ana grup da Kongre Hükümetini parlamento içinde çoğunluk sağlayarak devirme peşindeydi. Ayrırlıkta pratikte hangi siyasi partilerle işbirliği yapılacağına ve seçim taktiklerine dayanıyordu. Bir grup, Müslüman Birliği ve hatıta faşist Jan Sangh'la işbirliği önerirken, diğeri Kongre soluyla ittifak yolunu benimsiyordu. SSCB'nin Hindistan ve HKP'ne ilişkin siyasetinin de ayrırlığa önemli bir etkisi olacaktı. Barışçı taşiran son damla, Parti liderlerinden Dange'nin (halen HKP başkanı) 1924'te İngiliz yetkililere yazdığı iddia edilen ve onların emrinde olduğunu bildiren bir mektup üzerine Milli Konsey'de çıkan tartışma oldu. Sonradan HKP(M)'ni kuracak olan grup bunun gerçek olduğunu iddia ediyor, yönetimin bir bölümü ise sahte olduğunu öne sürüyordu. Konsey'in üçte bir kadar bir çoğunluğu bu tartışma üzerine toplantıyı terk edecek ve bir daha geri gelmeyecek HKP(M)'nin örgütlenmesine girişeceklerdi(1964).

HKP'nin güçlü bir kitle mücadelesine sahip olduğu bölgelerdeki yönetici kadroları ve üyeleri HKP(M)'ni destekliyordu. Ayrırlık ertesinde HKP 108000, HKP(M) de 119000 üyeliğe sahipti. HKP bu sayıyı 1966'da 173000'e çıkarırken, HKP(M)'nden ayrırlıklar onun üye sayısını 67'de 83000'e, 1968'de de 76000'e düşürecekti.

BATI BENGAL HÜKÜMETİNDE BULUŞMA.

Her ne kadar HKP(M), ayrırlık ertesinde HKP'ni reformizm ve parlamentarizmde sözde suçlar görünmüşse de, gerçek hayat bu iki partiyi, Kongre Partisi'nin 1967 seçimlerinde ilk kez salt çoğunluk elde edememesi üzerine, Batı Bengal hükümetinde buluşturdu. Bu seçimlerde HKP, Kongre Partisi'nden ayrılan Bengal Kongresi'yle, HKP (M) ise Sosyalist İşçi Partisi'yle ittifak kurarak oluşturdıkları iki ayrı "birleşik cephe" ile yer aldı ve seçim sonucunda bu iki "birleşik cephe" birleşerek Batı Bengal Birleşik Cephe hükümetini meydana getirdi. HKP'nin ayrırlık öncesinde ki bu iki kanadı hükümette buluştuklarında 1957'deki Kerala "barışçı geçiş hükümeti" kadar iddialı değillerdi; ancak, teslimiyetçi siyasetleri onları devrimci bir partinin çalışma tarzından ve kadrolarından yoksun bıraktığından, bu hükümetin kuruluşunu bir zafer olarak ilan ederek göz boyamaktan başka çareleri de yoktu.

Hindistan'daki ikinci "komünist" hükümet için en büyük sorun, bu kez Devrimci Sosyalist Parti ve grevci işçiler değil, HKP(M)'nin ayrılan grupların yönettiği Naksalbari'deki silahlı kıyılı ayaklanmaları olmuştur(1967). Daha sonra Naksalite olarak anılacak bu grupların "sol-maceracı" olduğunu belirten hükümet, merkezi polis ve asker birliklerini bu ayaklanmaları hunharca bastırmalarını ve binlerce kıyılıyu katletmelerini, hiçbir demagojiye de sapsadan, desteklemiştir.

1967 yılı sonunda, parlamentoda güvensizlik belirtilmesi üzerine Eyalet İktidarından çekilen "birleşik cephe", 1969 yılında yenilenen seçimler sonucunda öncekinden daha fazla koltuğa sahip olarak yeniden hükümeti kurmuş, bu hükümet de ancak bir yıl dayanabilmiştir.

HKP (M) - HKP (M-L).

HKP(M)'nden ayrılan gruplar HKP(Marksist-Leninist) olarak ortaya çıkıyorlardı. Ne var ki, bu örgütlenmeler merkezi bir siyaset ve örgütlenmeye sahip olmayan, ülkenin çeşitli bölgelerine dağılmış bağımsız birimler durumunda kaldıklarından bir partiden söz etmek güçtür. "Pekin siyaseti"ni sürdüren bu gruplar özellikle Batı Bengal ve Andra Eyaletleri'nde kıyılı kitlelerin güçlü kendiliğinden mücadelelerini silahlı ayaklanmalar halinde örgütlemek istediler. Buna ne siyasetleri ne de örgütlenmeleri elvermediğinden, ayaklanmalar birkaç yıl içinde bastırılarak pek çok lideri kurşuna dizildi veya hapsedildi. Bu liderlerden hapsedilenler arasında Çaru Mazumdar ve Kanu Sanyal da bulunuyordu. Çaru Mazumdar 1972 yılında hapisanede öldü.

Kırlarda yenilen darbelerden sonra, 1970-71 yıllarında, şehirlerdeki silahlı hareketlere ağırlık verildi. Bu hareketlerde çoğu kez hedef "yeni revizyonizm" ve "temsilcisi", -daha sağdaki HKP değil de- HKP(M) olmuştur. Yanlış bir siyaseti, öte yandan yenilginin getirdiği pasifizmi bu demagojik "baş hedef"ten başka ne gizleyebilirdi?

REVİZYONİZMDE BULUŞMA.

1971 sonrasında Gandhi hükümetine SSCB desteği iyice artıyor, bu siyasete paralel olarak HKP 1971 seçimlerine Gandhi'nin Kongre Partisi'yle ittifak yaparak giriyordu. Bu ittifak sıkıyönetime giden günlerde güçlenecek ve uygulamalarını geçen sayıdaki yazımızda gördüğümüz sıkıyönetimi ve peşinden gelen göstermelik reform programlarını HKP alkışlayacaktır.

HKP(M), bir yandan Kongre'ye karşı parlamenter ittifaklar peşinde koşarken, öte yandan J.P. Narayan'ın başını çektiği boz-bulanık kitle muhalefeti destekliyordu. Nehru'nun eski yakın arkadaşı Narayan, Gandhi iktidarını yıpratmaya yönelik, rüşvet, yolsuzluk, enflasyonla mücadeleyle uğraşan ve genellikle küçük burjuvazinin kitle desteğine dayanan, ancak burjuvazi içindeki çelişik çıkarları temsil eden gerici partilerin de desteklediği, kitle gösterilerine liderlik ediyordu. Narayan hareketi hiçbir anti-emperyalist, anti-feodal slogana yer vermezken anti-komünist sloganlara açıktı. Narayan hareketine kendini kaptırmayan devrimci gruplar, bunun HK hükümet üzerindeki SSCB'nin etkisini karşı ABD etkisini arttırmayı amaçlayan CIA desteğindeki gerici bir hareket olarak değerlendiriyorlardı.

Kendini HKP(M-L) olarak adlandıran, Satya Singa ve Pulla Redy'nin liderliğinde ve oldukça önemli bir kitle desteğine sahip grup da bu hareketin peşine takılmıştı. Taktik hep aynıydı: Narayan muhalefetiyle Gandhi'ye karşı, sonra da bu muhalefete karşı mücadele.

1971 yılında Bengales'den Pakistan'dan ayrılması yolunda sürdüren mücadelelerin hızlanması ve Pakistan ordularını karşısındaki silahlı direnişin görece başarısı bütün partileri Pakistan'a karşı bir platformda birleştirirken, HKP(M-L) ve HKP(M)'nin sol kanadında büyük bir umut yaratmıştı. Bu umut, Bengales'teki gerilla mücadelesini destekleyerek ve Hindistan'a sığınan 10 milyon mülteciyi de bu yola kanalize ederek, uzun süreli bir gerilla savaşıyla, başta Batı Bengal'i de içine alan bağımsız bir "Birleşik Kızıl Bengal" meydana getirmek ve giderek bunu Pakistan ve Hindistan ölçeğinde devrimci bir savaş haline dönüştürmekti. Bu düşünceden hareket eden HKP(M-L), Bengales gerillalarına aktif destek bulunuyordu. Ancak Çin Halk Cumhuriyeti'nin Yahya Han'a "Birleşik Pakistan"ı savunan destek mesajları iletmesi HKP(M-L) içinde bir kargaşa yaratarak,

OLİGARŞİ VE FAŞİZM-2

7. SAYFADAN DEVAM.

2) Halkın yükselen mücadelesi kaçınılmaz olarak, oligarşi içindeki gelişmelerde derinleşir. Kendi iç gelişmelerini çözmek ve tek başına iktidarını sağlayabilmek için tekeli sermaye açık faşizme kaçınılmaz olarak ihtiyaç duyar. Tekelci sermaye hem kendisi dışındaki diğer gerici sınıfları eritmek hemde kendi iç gelişmelerine çözüm bulmak için böyle bir yola başvurur. (Örneğin 12 Mart muhtırası ile pre-kapitalist unsurları yönetinden uzaklaştırmaya onların sömürden aldıkları paya el koymaya çalışırken, diğer yandan da kendi iç gelişmelerini çözmeye yoluna gitmiştir. 12 Mart öncesi Yapı ve Kredi Bankası'nın kararları artarken Türkiye İş Bankası'nın kararları düşmektedir. Muhtıradan sonraki dönemde ise tersine dönmüş Yapı ve Kredi Bankası'nın kararları düşmeye İş Bankası ve Akbank'ın kararları artmaya başlamıştır.)

3) Tekelci sermayenin kendi iç gelişmesinin ve oligarşi içindeki sınıflararası gelişmenin açık faşizme yol açmasının yanısıra, emperyalizm, uluslararası politikasının ülke içinde bir yansıması olarak açık faşizme başvurabilir. Eğer emperyalizm ve yerli oligarşik yönetimi, bir zincirin iki halkası olarak düşünürsek, açık faşizm bu iki kesimin çeşitli dönemlerdeki ilişki ve gelişmelerinin zorunlu sonucu olarak ortaya çıkar. Belli dönemlerde oligarşinin iç gelişmeleri açık faşizmin belirleyicisi olur. Bunun tam aksi durumlarda söz konusudur. Örneğin, Güney Vietnam'da vaktiyle yapılan çeşitli hükümet dâbelerinde belirleyici olan Amerikan emperyalizmi idi. Ve açık faşizm onun uluslararası ilişki ve gelişmelerinin bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

Kıscasıca emperyalizm, yerli tekeli sermaye, halkın yükselen devrimci mücadelesini boğmak, diğer sınıf ve tabakaları yönetimden uzaklaştırmak istediği dönemlerde açık faşizme başvurur. Açık faşizm dönemleri tekeli sermayenin tek başına iktidarı olmasına çalıştığı dönemlerdir. Burada tekeli sermayenin iktidarı tek başına almasını diğer bir aracı olan onun reformist tercihleri, dolayısıyla reformizm üzerinde durmak konuya belirli açıklıklar getirmek gerekmektedir. Reformizmin günümüzdeki anlamı ve boyutlarını iyi kavramak gerekir. Günümüzde reformizm, tekeli sermayenin tek başına iktidarı sağlamada başvurduğu bir yöntemdir. Yani yukarıdan aşağıya çeşitli reformlarla tekeli sermaye diğer sınıf ve tabakaları

iktidardan uzaklaştırmaya çalışır. Fakat bu reformcu atılımları hiçbir zaman açık faşizmin tam zıddı alternatif olarak görmemek gerekir. Yani tekeli sermayenin politikası, diğer sınıfların sömürden aldığı payı azaltmak onları ekonomik olarak güçsüzlüğe düşürerek, siyasi yönetimdeki etkinlikleri ile geçirmek ise, bu kesimlerle bağını koparmada ya açık faşizme başvurur veya reformcu atılımlarla bunu gerçekleştirmeye çalışır. Ama bu ayrımı göz önüne alarak kısa zamanda birbirine dönüşebilir. (12 Mart muhtırası ve sonrası hatırlanmalıdır.)

Demekki çağımızda, tekeli burjuvazinin reformist kanadından bahsetmek yanlıştır. Ancak ve ancak burjuvazinin çeşitli kesimlerinin reformcu tercihlerinden söz edilebilir. Ve çeşitli sınıfların reformcu tercihlerinin boyutları belirli farklılıklar gösterebilir. Fakat hiçbir zaman tekeli burjuvazi reformist bir karakter gösteremez. Çünkü reformizm burjuvaziye rekabetçi dönemde karakterize eden bir olaydır. Şimdi ise tekeli sermayenin belirleyici yönü (özellikle Ülkemizde) onun faşist özlemi ve tercihidir. İster reformcu tercihlerle olsun, ister direkt olarak açık faşizm uygulamasıyla olsun, tekeli sermayenin tek başına iktidarda olduğu dönemlerde (açık faşizm dönemleri) ittifaklar politikası, diğer sınıflarla ittifakının ve ortak yönetiminin söz konusu olduğu dönemlerden (kurumsal faşizm dönemleri) belirli farklılıklar gösterir. Açık faşizm döneminde oligarşinin belirli kesimlerin ekonomik ve siyasi yapıdaki etkinlikleri ellerinden alınır. Bu kesimlerin oligarşiye karşı tavır almaları gündeme gelmiş olur. Bu tavır alış, devrimcilerin yararlanması gereken, oligarşiye karşı bir tavır alıştır. Örneğin açık faşizm döneminde tekeli dışı sınıfların, oligarşi içindeki pre-kapitalist unsurların oligarşik yönetimden uzaklaştırmaya çalışılması ve bu kesimlerin oligarşiye karşı tavır alış yararlanması gereken bir gelişmedir. Gizli faşizm döneminde ise oligarşi içinde varolan sınıfların durumu daha değişiktir. Sömürücü sınıflar arasında geniş bir ittifak söz konusudur. Bundan ittifaklar politikası somut tahlile göre belirli farklılıklar göstermektedir. Yukarıda kısaca belirttiğimiz nedenlerden dolayı sömürge tipi faşizmi sürekli açık faşizm olarak tanımlamak büyük tarihi yanlışlara yol açabilir. En basitinden bu bizi kurumsal faşizm dönemindeki

demokratik haklardan yararlanmaya, yanımıza alabileceğimiz güçleri yanlış tespit etmeye götürür. Demokratik devrim programımıza ve ittifaklar sorununa, işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketi açısından bakmak, kaçınılmaz bir şekilde somut şartların durumunu etrafıca ve doğru bir şekilde değerlendirmeyi gerektirir. Soyut birtakım formülasyonlar yerine, bu mücadeleyi geliştirecek somut şartların tahlilini yapmak ve pratiğimizi bu tahlilin ışığında yönlendirmemiz gerekir.

Söylenmesi gereken son söz Ülkemizde anti-faşist mücadelenin sürekli gündemde olduğudur. Bu anti-oligarşik mücadelenin ta kendisidir. Fakat faşizmin çeşitli dönemlerinde somut tarihi duruma göre ittifaklar sorununda, oligarşi içindeki ve ona karşı mücadeleyi yürüten sınıflar kombinasyonunda belirli farklılıklar ortaya çıkar. Bu o somutun tahlilini zorunlu kılan bir olaydır. Demokratik devrim programı (proletaryanın aşgari programı) gizli faşizm döneminin anti-faşist mücadele programını içermektedir. Bu anti-faşist mücadele kitle örgütlerinin ve gençliğin rolü, görevleri ise ayrı bir önem taşımaktadır. Bu konudaki ayrıntılı görüşlerimizi ileride dile getirmeye çalışacağız.

YAŞIN DÜNYA HALKLARININ
ANTI-EMPERYALİST, ANTI-OLİGARŞİK
MÜCADELESİ

DEVİRCİ
GENÇLİK

H İ N D İ S T A N : ve REVİZYONİST POLİTİKALARIN KADERİ. III

Önceki pozisyonunu terketmesine yol açtı. Aynı dönemde SSCB Muciburrahman'ın destekliyor, Muciburrahman ise Yahya Han'a Le Monde gazetesine yaptığı açıklamaya şu mesajı iletliyordu: "Batı Pakistan hükümeti sadece benim Doğu Pakistan'ı komünizmden kurtarabileceğinden yoksa habersiz mi?" (3)

Bilindiği gibi, Hindistan orduları kısa sürede Pakistan ordularını mağlup edecek ve Bengaldeş'in "bağımsızlığı" kavuşmasını Gandhi kendi zaferiyim gibi kullanacaktır. Böylece Bengaldeş'teki mücadelenin yarattığı umutlar yitip gitmiştir. Hindistan'da sıkıyönetimin üzerinden daha iki ay geçmeden, 15 Ağustos 1975'te, Muciburrahman'ın "aşırı sağcı ve Amerikancı" bularak, kendi yetiminden uzaklaştırdığı Müstak Ahmet, Bengaldeş'te darbeye yönetimi ele alınca SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin rolleri değişiyordu. Çin ve Bengaldeş'te Pekin siyasetini izleyen ve darbeden sonra "yer üstüne" çıkan Muhammet Toaha, Müstak Ahmet yönetimini desteklerken, bu kez de SSCB bu yönetimi tanımayacaktır.

SIKIYÖNETİM

Hindistan halkı, HKP ve doğrudan partiler, gruplar, fraksiyonlar sıkıyönetim günlerine böyle geldi. Bir yanda sömürünün her gün binlercesini açlıktan ölüme ittiği halkın giderek büyüyen, bilincelenen anti-emperyalist mücadelesi, öte yanda bu mücadelenin "sözde" öncülleri, düşman kardeşlerin darmadağın örgütleri, siyasetleri, ideolojileri... elbette bu düşman kardeşlerin paramparça bölüğü sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve kararlı, büyük devrimci potansiyelle sahip kadrolar... Gerçekten Gandhi hükümeti, sol içindeki düşmanlıklar büyük bir beceriyle kullanmıştır; çoğu kez devletin baskı güçlerini kullanmak ihtiyacını dahi duymadan, yukarıda örneklerini

gördüğümüz gibi, sol grupları birbirine kırdırtmıştır.

İşbirliği-tekeli burjuvazi-feodal kalıntılar üzerine oturan Gandhi hükümeti- burjuvazi içindeki gelişmelerin de şiddetlendirdiği, halkın tehdit edici kitle eylemlerini ezilemek, hükümetine ve dolayısıyla temsil ettiği egemen sınıf iktidarına karşı, ne ölçüde olursa olsun, her türlü örgütlü mücadeleyi yok edilebilir, böylece egemen sınıfların emperyalizme olan ittifakını daha da güçlendirebilmek için bundan daha iyi fırsat bulamazdı. Sıkıyönetimle gelen katliam, işkence, tutuklama kampanyasıyla HKP'nin düştüğü durum gerçekten bir trajediye andırıyordu... HKP Başkanı Unlu Dange kısa bir süre önce, Parti Üyelerinin tutuklandığını ve çalışmalarının önlendiğini bildiriyor, ancak arkadan hançerlenmesine rağmen, gene de Gandhi'yle ittifakına dört elle saldırıyor ve sıkıyönetimin devamını, seçimlerin ertelenmesini destekliyordu(4). Başka ne yapabilir ki, bir devrim mi?

**DÜNYADA HIÇ BİR GÜÇ
PROLETERYANIN
ZAFERİNİ ÖNLEYEMEZ.
BU ZAFER HEM
AVRUPA HALKLARININ
HEM DE ASYA HALKLARININ
ÖZGÜRLÜĞÜNE
KAVUŞTURACAKTIR.** (5)

İşte, "bütün toplumların tarihinin, sınıf mücadeleleri tarihi" olduğunu ortaya koyan tarihi materyalizmi unutarak sosyal mücadeleyi idealistçe ele alan ve somut gelişmelerin diyalektiklerinden ha-

reket etmek yerine siyasetini metafizik kalıplar içinde saptayan "komünist(!)" hareketlerin Hindistan'da yaşadığı kaderi...

Ne var ki, bu hareketlerin bütün körlüğüne rağmen Hindistan'da ve Güney Asya'da sınıf savaşı sürmekte ve bu ülkelerin tarihini yazmaktadır.

Hindistan'dan gelen haberlerin sevinç uyandıran yönü, yer altına geçen HKP(M)'nin sol kanadı ve HKP(M-L) adını taşıyan bazı grupların, dikte edilen siyasetlerin kurbanı olmaktan vazgeçerek, Hindistan işçi sınıfının bağımsız siyasal hareketini teoride ve pratikte canlandırmak üzere devrimci bir birlik oluşturma gayretleridir. Biliyoruz ki, revizyonist politikalar er geç iflas edecek ve işçi sınıfının bağımsız siyasal hareketini yaratanlar er geç zafere ulaşacaktır.

Hindistan'daki sosyal ve siyasal mücadelenin bu kısa tarihi muhakkak ki, kafamızda yaşadığımız şu günleri canlandıracaktır ve muhakkak ki en başta tanık olduğumuz revizyonist politikaları ve tanık olacağımız kaderlerini...

DEVİRCİ
GENÇLİK

(3) Robin Blackburn, *Explosion in a Subcontinent*, Pelican Books, Middlesex, 1975, s.348.

(4) Le Monde gazetesinden aktaran Politika gazetesi, 18 Ocak 1976.

(5) V.I.Lenin, *Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri*, s.98.

UNUTULMAYACAK.

**O, emekçi halkın kurtuluşu davasına
kendini adayan
yüzbinlerce devrimciden biriydi.**

**yoksul halkın üstüne çöken
12 mart karanlığında
faşizme karşı direnirken vurularak düştü...**

**bu soylu kavgada hayatını kaybeden
yüzlerce devrimciden biri olurken,
milyonlarca emekçinin yüreğinde parlayan
bir umut güneşi oldu.**

**Selâm Ona!
ve bu mücadelede hayatlarını kaybedenlere...**

BİN SELÂM!

*M. ÇAYAN'IN 1971 SONBAHARINDA SELİMİYE
KIŞLASI HÜCRELERİNDE YAZDIĞI ŞİİRLE -
RİNDEN BİR BÖLÜMÜNÜ ULAŞ BARDAKÇI'NIN
ANISINA YAYINLIYORUZ.*

(.....)

Ben ne suralıyım, ne buralıyım

Ada'lıyım, Ada'lı!

Ada'm ormanlıktır.

Dostluk-yoldaşlık-mertlik ormanı,

Bütün Ada'mı kaplar.

Erdemin güneşi yirmidört saat aydınlatır Ada'mı.

Ben Ada'lıyım hey, kahpe hücre: Ada'lı!

Doğru ya sen nereden bileceksin Ada'mı, asırlık feodal-militarist Hücre.

Ya sen, öküz benzemek için kasılan, şişen haset kurbağa,

Hilkat garibesini, bilir misin Ada'mı?

"Dünya karanlıktır. Güneşi batmayan böyle bir ada yeryüzünde yoktur."

Değil mi, karanlıklar cücesi, zavallı acuze?

Ya sen, yarasalar şairi, pişkin Cacomcho?

"Değil şiirlerde, masallarda bile böyle bir ada yoktur.

Böyle bir Ada, Eşyanın tabiatına aykırıdır."

Senin için değil mi, karanlıkların kapkara şairi.

Senin dediğin, eşyanın değil, karanlığın tabiatına aykırıdır.

Karanlık cüceleri, acuzeler, düzülür...

Yarının Türkiye'sinin hayvanat bahçesinde teshir edilecekler...

Ada'm kalabalıktır hain hücre.

Elde mitralyözle,

Sierra Maestra'da, Falcon'da, Vietnam'da,

Mozambik'de, Angola'da, Sina çöllerinde...

Özgürlüğün türküsünü söyleyenler,

Zulme, kahpeğe, sömürüye karşı, dişyle, tırnağıyla

Oç kıtada karşı koyanlar,

Benim Ada'mın evlatlarıdır, kahpe hücre!

Hemşerilerim, Ada'mın ormanlığından aldıkları fideleri,

Birer birer dikeyyor, Kahbeler koalisyonunun dünyasına.

Kel dünya, Ada'mın ağaçları ile ayıbını örtüyor; güzelleşiyor a-

İyi bak bana, feodal duvar, iyi tanı beni.

Seni yerle bir edecek Ada'lıları iyi tanı.

Ada'n ve hemşerilerinin çoğu ne halde diye dudak bükme,

orspunun dölü, utanç duvarı.

Evet Ada'mı karanlığın suları bastı.

Evet, benim gibi pek çok Ada'lı bu çirkef suların altında.

Ama boşuna sevinme.

Ada'm batmaz, yok olmaz.

Ada'm sadece, karanlık denizde yerini değiştirdi, hepsi o kadar

(.....)